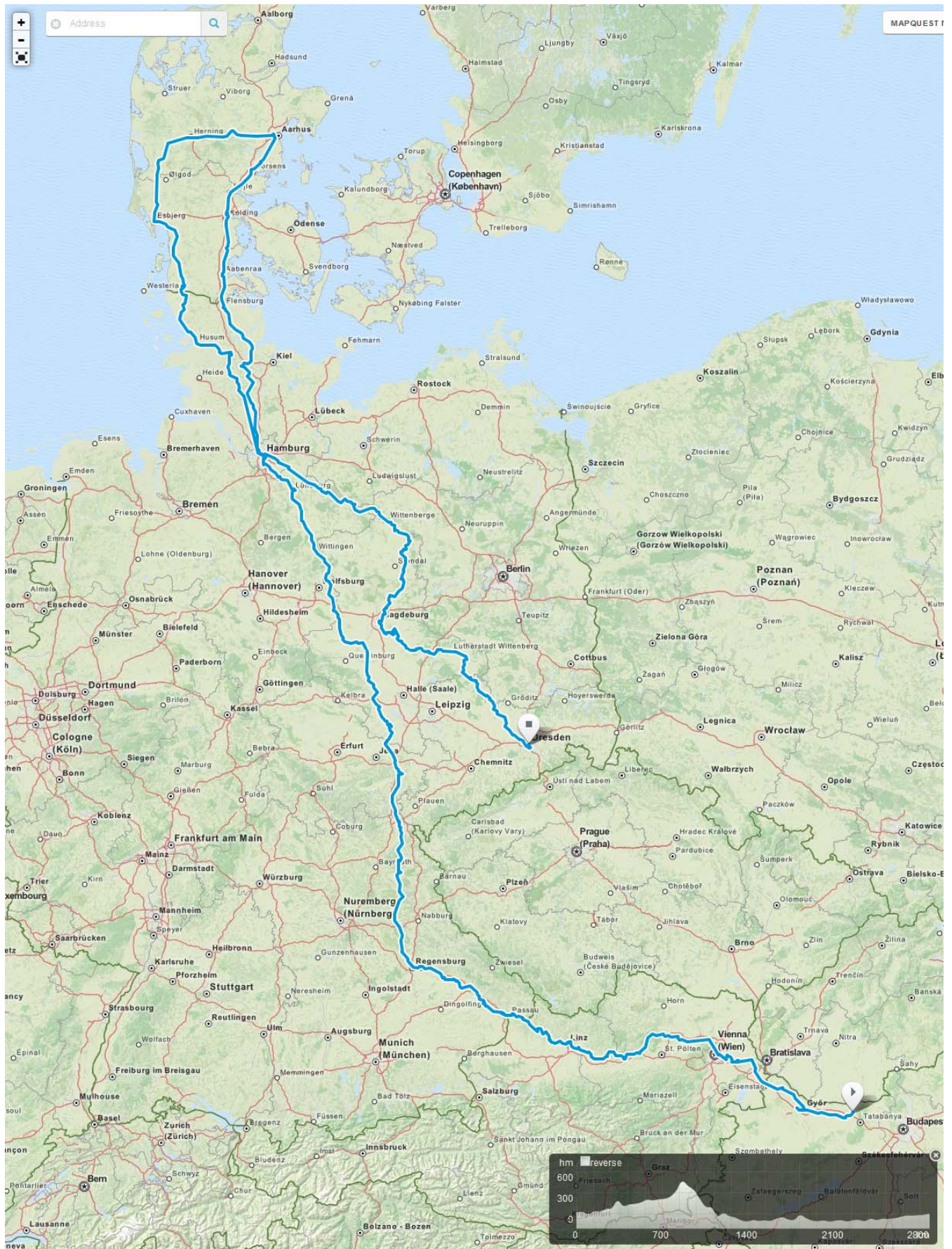

Tata-Regensburg-Hamburg-Aarhus-Hamburg-Drezda (2013. június 13. – július 10.)

Az túra kerékpáron töltött része tatabi vasútállomástól a drezdai Hauptbahnhofig: **3119 km.**

0. nap (2013. június 13., csütörtök)

A 15:52-es IC-vel indultam Pestre, ahol az elsődleges cél az agydinamós USB-töltő beszerzése és felszerelése volt (<http://bike2usb.uw.hu/>). Az út kényelmes volt, bár a MÁV jószokása szerint a bicikliskocsiban nem volt wifi, amit szívesen kipróbáltam volna az új okostelefonommal.

A kényelmes út után azonban egyből jöttek a nem várt megpróbáltatások. Kőbánya-Kispesten a mozgólépcsőn próbáltam feljutni felpakolt biciklimmal, ami azonban „megbokrosodott”, és a hanyatt dobta magát.

Nyilvánvaló, hogy ha a fékeket szép sorban behúzom a mozgólépcsőre érve, és ránehezedek a kormányra, megúszhattam volna a dolgot, én azonban ezzel nem számoltam, így kapitális borulás lett az ügyből, még szerencse, hogy senki sem volt a mozgólépcsőn, és legalább őket nem érte baleset. A biciklit nagy nehezen talpra rángattam, de mire felvergődtem a lépcső tetejére, kiderült, hogy kidurrint a hátsó kerék.

Valami lifttel kimenekültem az állomás mellé, megszereltem a kereket, és ekkor ért az újabb trauma: a boruláskor leesett a pumpám, így nem volt mivel felfújtatni a kijavított kereket. Odébb menve próbáltam autósoktól, taxisoktól, buszvezetőktől pumpát szerezni, de a siker nulla volt. Mivel fogalmam se volt, hogy fogok bárhova is eljutni lapos gumival, telefonáltam Kurilla Sándornak (ő gyártja az USB-töltőt), hogy meddig nem késő, ha zavarok, mert itt állok lapos kerékkel. Ő meg nagyon-nagyon rendes volt, mert rögtön indult a segítségemre: biciklire ült (mint kiderült, az iGO-nál dolgozik, ott kaptak a cégtől Gepida Alboin 500-asokat, így lett bringás, és innen az USB-töltő ötlete is), és törött lábujja ellenére (egy autóajtót nyitottak ki elé, ezért járni nem nagyon, de biciklizni tudott), jött segítségemre. Igaz a találkozás megszervezése se volt egyszerű, mert persze nem tudtam rendesen elmagyarázni, hol vagyok, így a látható OBI felirat alapján megegyeztünk, hogy az OBI parkolójában találkozunk.

És ekkor megindult a kinszenvedéses vándorlás az OBI-parkolóba, keresztül a mélygarázson. Ott kóvályogtam, ki tudja meddig, egyik kezemben a biciklistáska, a nagy utazótáska meg a kormányra akasztva, és toltam a bringát. (Lett is olyan izomlázam...) Végül nem egyszerűen, de csak egymásra akadtunk, újból meg kellett igazítani a javított belsőt, ami kilógott a külső alól köszönhetően a felnin való tologatásnak (de hálistennek ez már nem ment szét, sőt utána egy pumpálással az egész utat végig bírta). Igen hálás vagyok Kurilla Sándornak, aki villámgyorsasággal megszerelte a hátsókereket (én a kezem alig tudtam mozgatni a cipekedés után), majd indultam őt követve a Wekerle-telepre, ahol lakott, és ahol szuper módon (szinte mondani se kell egy ilyen rendes ember esetében: ingyen) felszerelte az USB-töltőt, ami életmentőnek bizonyult az út során, hisz így nem merült le soha a telefonom, és a navigációt folyamatosan tudtam használni.

Mіндеzen kalandok után a dolgok helyrerázódni látszottak: a Navitel szépen olvasta az előre megtervezett útvonalat Ancsáékhoz, ahova sikeresen megérkeztem. A bicikli be a pincei tárolóba, a csomagok fel a lakásba, ahol aztán megragasztottam a gumit, hogy jó legyen tartaléknak, megkaptam Ancsa pumpáját (amit egész úton nem kellett szerencsére használnom, így adhattam vissza az út végén), és még haza is szkájoltunk egyet. Eztán a derékaljamat először kipróbálva aludni tértünk.

1. nap (2013. június 14., péntek)

Megtett távolság: **164 km**

Biciklizéssel töltött idő: 8:47

Átlagsebesség: 18,6 km/h

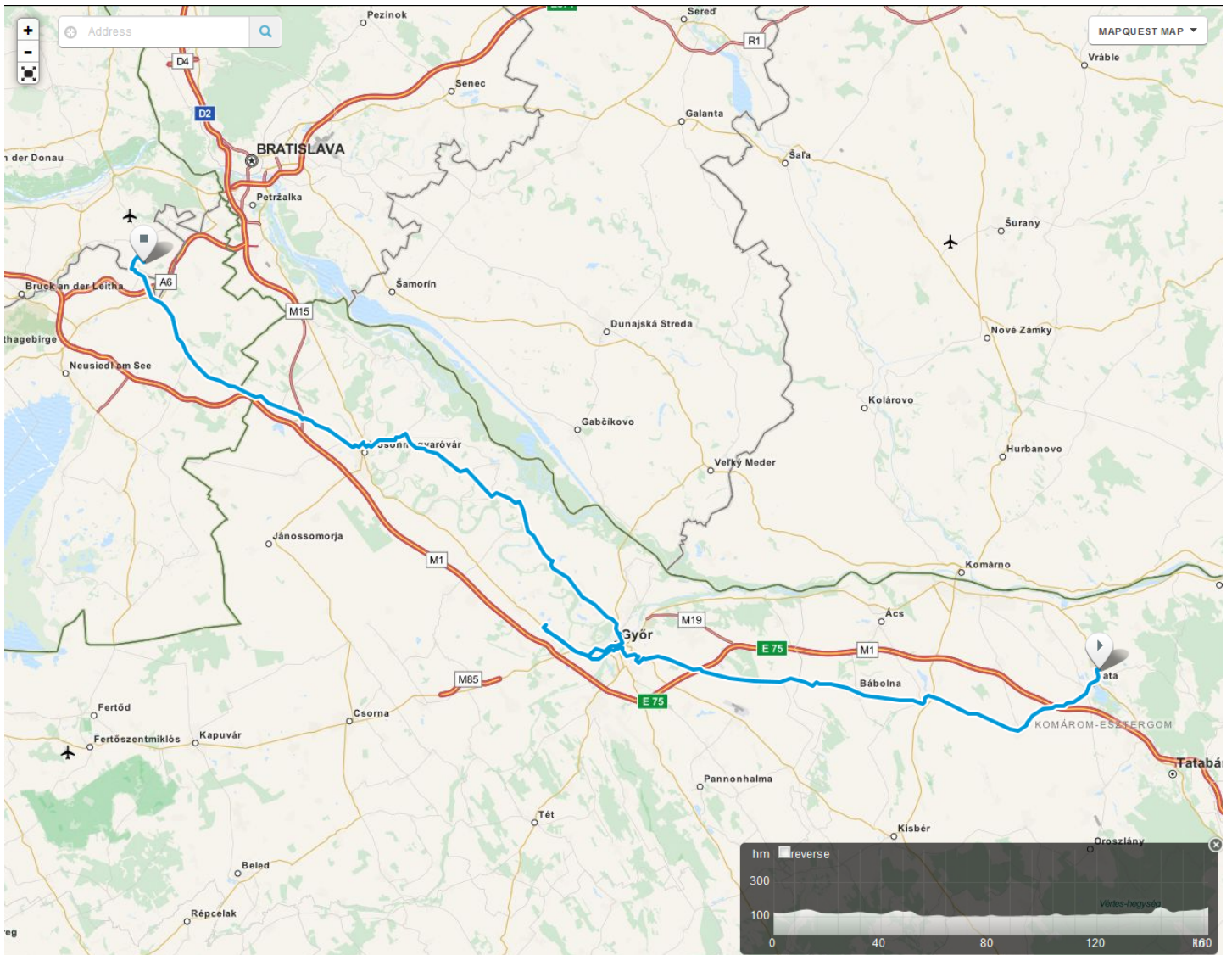
Maximális sebesség: 39 km/h

Ébresztő 7 órakor mindannyiúnknak, gyors pakolás, indulás. Ancsa készített kaját is, így egész napra el voltam látva finom szendvicsekkel, kaptam egy flaska hideg ásványvizet is, és az igazi meglepetés egy Sport szelet volt:-))

Fél 8 után már indultam is a navigációt használva Kelenföldre. Böven időben megérkeztem, amire várni kellett, hogy kiderüljön, hogy a 8:28-as személy hanyadikról indul. A 6. vágány lett a nyerő, ahova egy menetben fel is vittem a cuccot köszönhetően egy segítőkész embernek, aki felkapta a holmikát. A vonatra szállás nem volt ügy, hiszen csak be kellett tolni a biciklit a vonatba, ahol aztán útközben megreggeliztem.

Tatán leszálltam, a vágányok végén megtaláltam a szolgálati átjárót, ahol gond nélkül kitoltam a felszerelt biciklit. Az állomás épületének támasztva a gépet beizzítottam a navigáción a Győrig vezető szakaszt és lenulláztam az ODO-t. A tényleges indulás szinte másodpercre 10:00-kor volt.

Az út Győr felé dimbes-dombos volt, amit emberes szembeszél nehezített. Nem igazán éreztem magam kirobbanó erőben (és ez így volt a túra első felében legalább), de azért küzdöttem rendesen. Győrbe beérve követtem az előre megtervezett útvonalat, haladtam az 1-es út felé. Közben egy biciklisboltra akadtam, ahova gyorsan betértem gumijavító készletet venni: ha már defekttel indultam, úgy számoltam, lesz több is, de aztán szerencsére nem volt. A győri főtéren letelepedtem kicsit, ettem a szendvicsekből, és vettem egy fagyit is, majd irány az 1-es út, ami mellett remek bicikliutat találtam, ami ha nem is végig tökéletes minőségben, de kitartott a következő faluig, Abdáig. Ott meg persze elfogyott. Semmilyen további utat nem láttam Mosonmagyaróvár–Hegyeshalom felé, és ezt a szörnyű érzésemet megerősítette egy teherautósófor is, aki azt tanácsolta, hogy menjek vissza Győrbe, és onnan a szigetközi bicikliúton menjek Mosonmagyaróvárra. Hát így is lett. Győrben egy szállodában a recepciós lány adott Győr és Győr környéke térképet, azt utóbbin a bicikliutak is rajta voltak, és útbaigazított, hogy merre menjek ki a városból. Így aztán a szigetközi bicikliúton tekertem el Mosonmagyaróvárig. Ott a bicikliút olyan irányba ment, ami nekem gyanús volt (mint kiderült a Duna-úton vitt tovább Pozsony felé, de én nem akartam arra kerülni), viszont jött egy biciklis, aki nagyon rendes volt, és hazafelé tartva kis kitérővel elvezetett a Hegyeshalomba vezető bicikliúthoz, ami Hegyeshalomig prima minőségű aszfalt volt. Innen kalandok már nem voltak, tekertem, míg rám esteledett, de így se jutottam el a Dunáig. Mielőtt teljesen sötét lett, lekanyarodtam egy erdősávhoz, amiben valami vadetetészerűség volt kialakítva, és ott vertem sátrat este 10-re. Bár lefekvéskor még nyoma nem volt, az éjszaka folyamán kétszer is esett, de ez a sátorban nem igazán zavart.

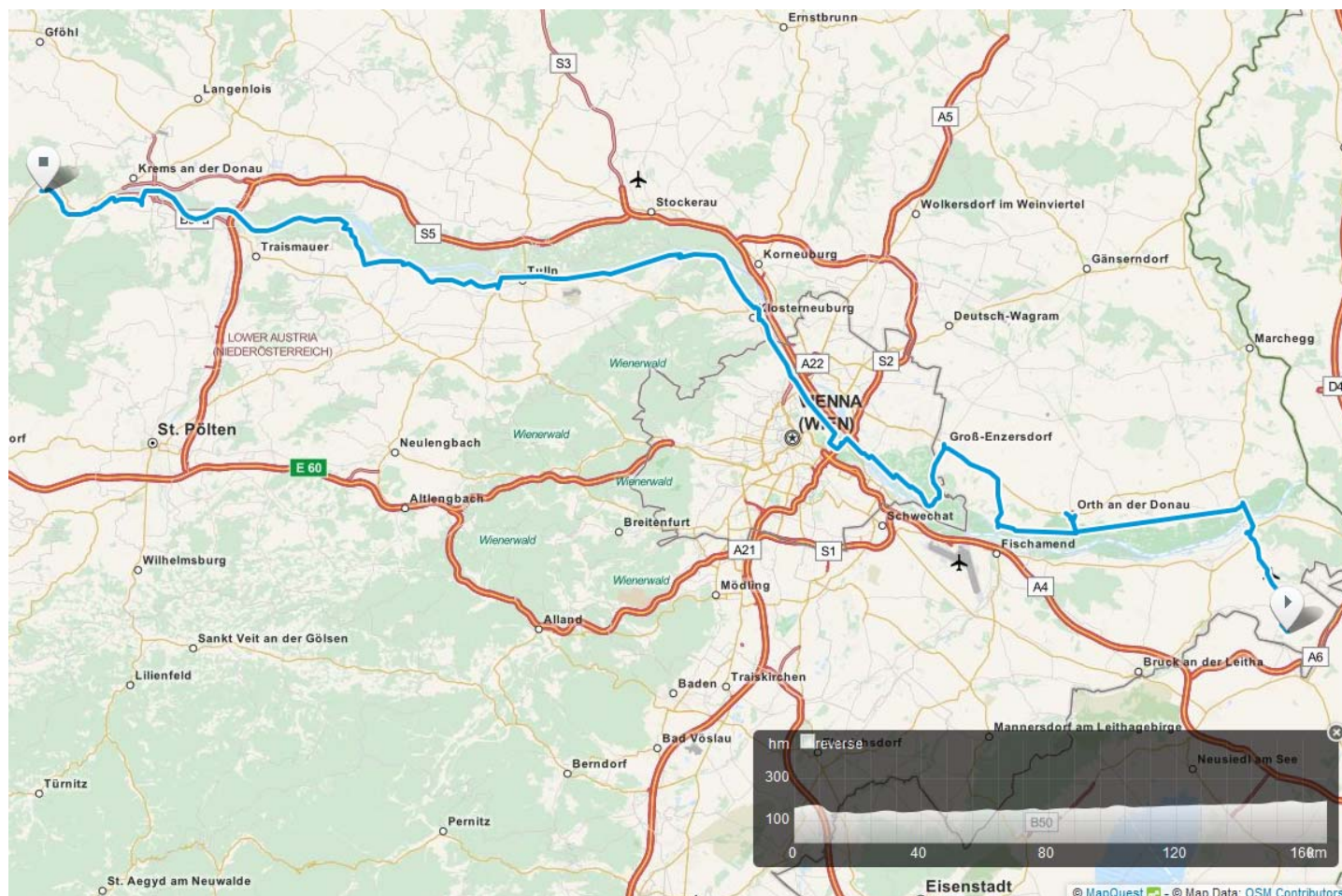
2. nap (2013. június 15., szombat)

Megtett távolság: **177 km**

Biciklizéssel töltött idő: 9:29

Átlagsebesség: 18,3 km/h

Maximális sebesség: 34,7 km/h

Reggel ébredés, majd közel egy órahossza volt, mire sikerült összeszedelőzködnöm. Nagyban kerestem az aláöltözetet, de sehol se bukkantam a nyomára. (El is könyveltem többszöri sikertelen keresés után, hogy otthon felejtettem, de aztán Aarhusban csak előkerült:-))

A következő faluban vettem két ásványvizet meg egy liter tejet, és mentem a Dunához. Eközben megerősödött bennem a tudat, hogy kotyog a hajtóműtengely. SMS-ben kértem is, hogy Anya szerezzen be a Chiliben szakmai tanácsot, mert én a hétvégén nemigen találok szerelőt ott a Duna mellett. Jött is válasz, de nem segített, és Bad Deutsch-Altenburgban se volt szerelő. Ugyanígy Ortnál se találtam (a gáton bringások mondták, hogy az nagyobb hely, hátha ott kerül; volt is egy még nyitva tartó bolt, amit az információ javasolt, de a Fuchsék nem szereltek, mert szerelőjük nem volt, egyébként is néztek ki inkább egy falusi mezőgazdasági boltnak, mint kerékpáros szaküzletnek), így aztán csak mentem tovább Bécs felé, hogy majd lesz szerelő, nézek a prospektusban, de amúgy a bicikli használható volt.

Schönaunál sikerült egy kisebb hülyeséget elkövetnem. (Amúgy ez az a hely, ahol egyszer szúnyogok közepette már sátoroztunk egy éjszakát.) Itt az addig követett gátról egy másikra kellett volna átmenni az eredeti útvonal szerint, azonban a gátról lekanyarodó útra oda volt írva a lezárás. Viszont épp két biciklis jött föl ezen az úton, úgyhogy lazán legurultam. Bele egy szép nagy sártengerbe... Csak azon imádkoztam, hogy a csúszós iszapon el ne terüljek, mert életem végéig nem mosom ki magam a ragacsból. Az esést végül megúsztam, egy helyen, ahol a lábam letehettem, megfordultam, és visszamentem a gátra. A bicikli persze tiszta sár lett (még haza is

hoztam a jó kis dunai szürke sárból:-)), egy darabig tisztogattam, hogy legalább rendesen guruljon, aztán a többi iszapréteg később leesett, lekapartam, az Elba vize lemosta, ott maradt...

Schönaunál tehát belefutottam az első árvíz miatti terelésbe. Egy jókora kanyar után jutottam újból vissza a Donauradwegre, és tekertem be Bécsbe. Ott a Práterbe mentem, ahol egy padon szusszantam, ettem-ittam, majd a navigációval megkerestem a Donauradweget, és indultam kifelé a városból. És mit látnak szemeim Bécs túlsó végénél: bringások álldogálnak két szerelőállvány körül. Mint kiderült, valami akció keretében bicikliszerelők kisebb beállításokat végeztek ingyen. Persze én is beálltam a sorba, hogy nekik hátha lesz olyan szerszámuk, amivel meg tudjuk húzni a kotyogó tengelyt, de sajnos az derült ki, hogy ehhez a hibához bizony műhely és alkatrész kell, mert eltörött a persely vagy mi. Mondták, hogy Linzben lesz több szerelő is, menjek nyugodtan tovább, hétfőre pont odaérek, 200 km.

Így aztán kotyogó pedállal mentem tovább, és találtam prima szálláshelyet, amit azonban nem vettem igénybe, mert a sötétedésig még egy óra volt hátra, és a szúnyogok meg nagyon támadtak. (A később remekül bevált Off persze ekkor még nem jutott eszembe. Így aztán mentem még egy darabig, és végül 10 óra körül Wachauban egy gyümölcsösben hobóztam egy jót azzal, hogy másnap Linzben alszok, mert ott lesz szerelő. A nap során kicsit elfáradtam, volt három terelés is.

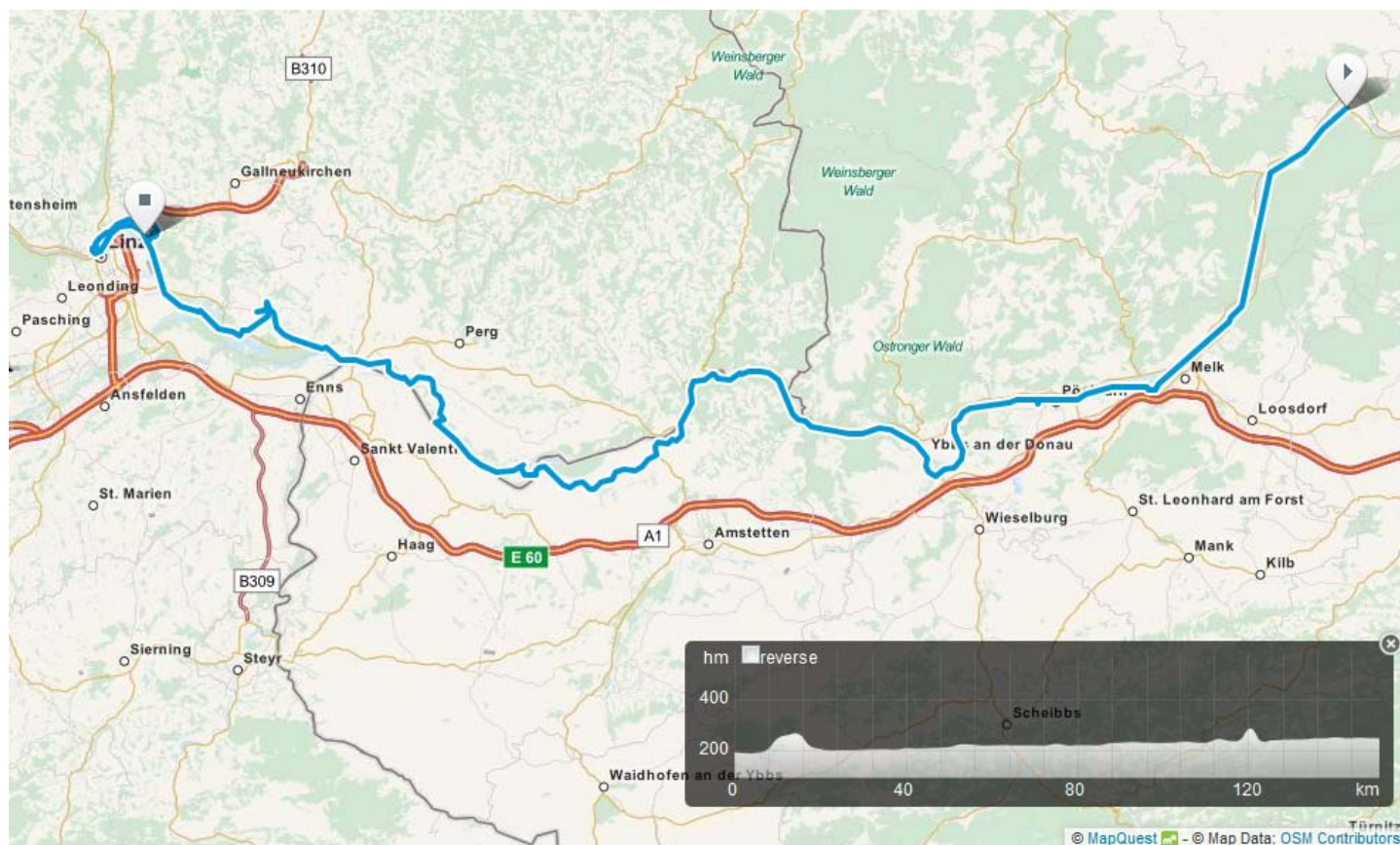
3. nap (2013. június 16., vasárnap)

Megtett távolság: **157,2 km**

Biciklizéssel töltött idő: 8:32

Átlagsebesség: 18,4 km/h

Maximális sebesség: 49,6 km/h

A nap során végig a Donauradwegen tekertem, már ha nem volt terelés, mint pl. Au előtt. Dél tájban Ybbsben voltam, megkajáztam, és mentem tovább, bár a fenekem már sajgott. Előző nap a vastag betétes bringásnadrág volt rajtam, szerintem az kezdte ki a hátsómat.

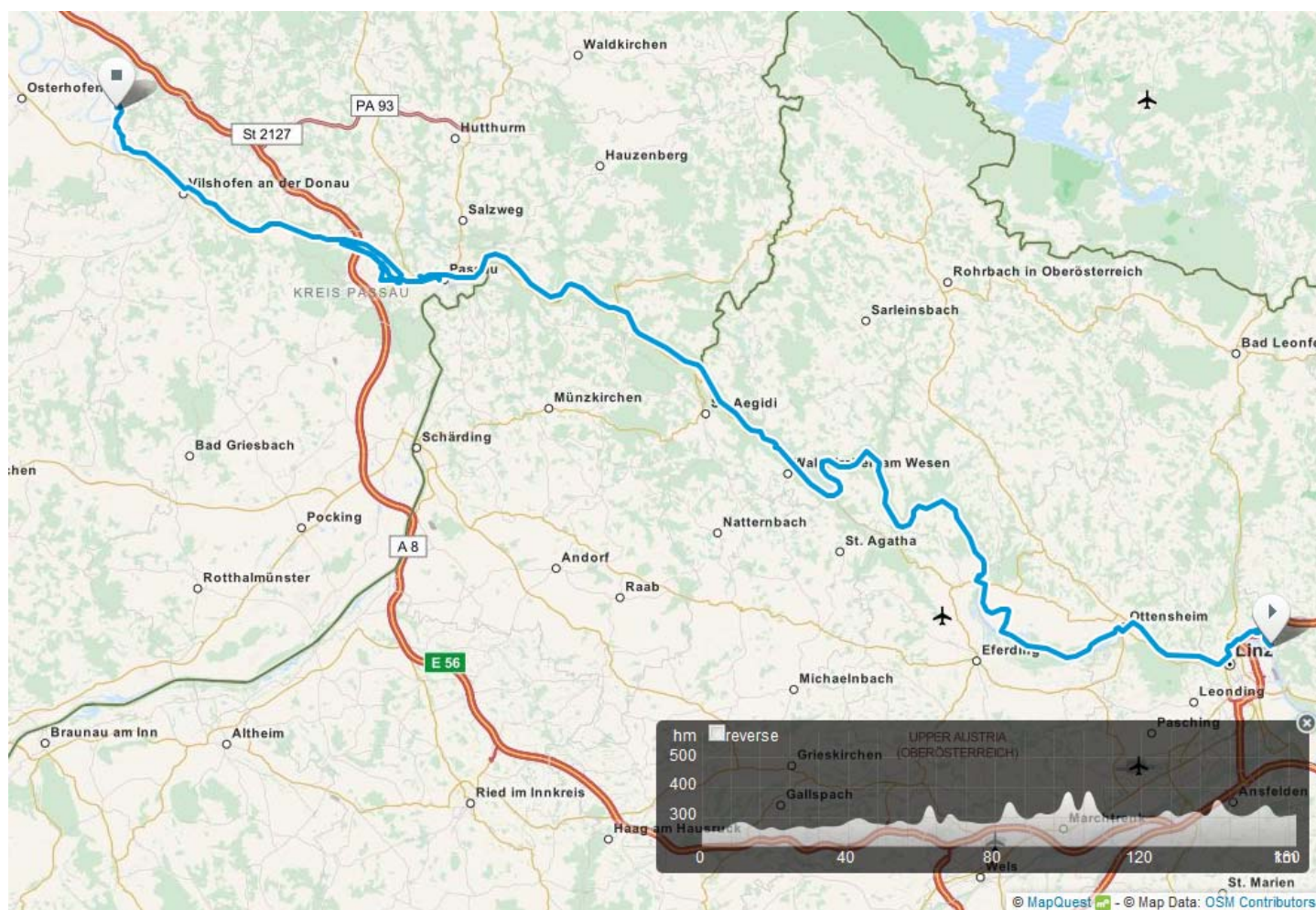
Estére Linzbe értem, ahol már kinéztem egy kempinget. Sajnos először bementem a városba, és onnan indultam a kempingbe, ami – mint kiderült – épp visszább volt, így egy pár kilométert fölöslegesen tekertem. Először iGO-val próbáltam kimenni a kempingbe, de menet közben kiderült, hogy nincs átállítva kerékpárra, így simán rá akart vinni a sztrádára, de még időben kapcsoltam. Utána már nem volt gond, sőt nyugodtan mondhatom, a kempinget a navigáció nélkül soha meg nem találom. Maga a kemping egy tófürdő melletti hely volt, ahol simán lehetett volna csövezni is. A mellette levő étteremben kellett fizetni (8,8 euró, + a zuhanyzásért fizettem még kétszer 50 centet), de ha nem teszem meg, az se tűnik fel senkinek. Összesen három sátor volt a kempingben, másik két világjáró biciklissel akadtam össze. Volt egy nő, aki tényleg komoly világjárónak tűnt, és tudta, hol van Tata, mert az árvíz miatt ő is csak odáig jutott (a Duna melletti utat járta). A kempingben használhatatlan volt a wifi, cserébe viszont volt sok szúnyog, és a békák is brekegtek rendszeresen. Az étteremben a pincér nagyon rendes volt, és adott bicikliszerelő címet (szerinte 500 méter, ami kicsit több volt ugyan, bár a bringaúton a gáton valóban ott volt egy ugrásra), az okostelefonján kereste ki a pontos utcanevet stb.

4. nap (2013. június 17., hétfő)

Megtett távolság: **164 km**

Biciklizéssel töltött idő: 9:12

Átlagsebesség: 17,8 km/h

Jó kis meleggel indult a nap, már reggel 25 fok volt a fedélzeti műszerem szerint, és nap közben se sikerült felhőkkel találkozni. (Szerencsére voltak kellemesen hűs, árnyékos szakaszok is, de ezek mellett pörkölődtem rendszeresen, volt mikor 36 fokot mértem.) Természetesen a szerelővel indítottam, amit egy kicsi fölösleges kör

leírása után megtaláltam. Egy hatalmas motor- és kerékpárbolt hátsó részén volt. Miután megmutattam a bajomat, a szerelősrác már tette is az állványra a biciklit, és szerencsére a főszerelő is átváltott az én biciklimre, így végül ő szerelte meg, láthatólag nagy szakértelemmel. Kicserélték a hibás alkatrészt, fizettem 26 eurót, és már mehettem is. Igaz, a váltóbeállítás, amivel itthon kicsit még utólag pizsmogni kellett, nem lett tökéletes, és a túra végén már 2-ről 3-ra elég nehezen sikerült felváltani, de a pedál legalább már nem kotyogott. A szerelő után a navigációval a Dunát vettem célba (ez már sima ügy volt), kifelé menet egy Hoferban még vettem két szódát, egy liter tejet, 10 zsömlét, sajtot. (A tejet meg is ittam mindet:-)

Az út Linztől Passauig rendben volt, majd aztán Passauban jött az össze-vissza kavargás. Először is a bal parton akartam menni, merthogy nekem az lesz a jó. De a bal parton az biciklisek által is járható utcák elmentek a Dunától. Erre visszamentem a hídhoz, átmentem rajta követve a jelzést, és így is sikerült elmenni teljes tévútra valami felüljárónál. Egész a szomszéd faluig mentem, mikor kiderült, hogy onnan se té, se tova. Irány vissza Passauga, de ott is előbb a főút miatt másik út kellett, amin lehet biciklizni. Nagy nehezen aztán (miután egy Kovács nevű, pici gyereként Erdélyből elkerült helybelitől vételeztem friss vizet) kijutottam a bringaútra, bár hamarosan megint majdnem rossz felé mentem, mert alig vettem észre, hogy a lépcsőnek jelzett aluljáró biciklivel is járható, sőt járandó: arra kell menni. Még az volt a szerencsém, hogy megálltam az ott lévő benzinkútnál kólát venni, és amíg szusszantam, megnéztem a terepet, és felfedeztem, merre tovább. Végül három órahosszas fölösleges bolyongás után (este fél 8 körül) sikerült elszakadni Passautól. Onnantól már nem volt gond. Sötétedéskor valahol Deggenndorf előtt vagy 20 km-rel (Neßlbach) kempingeztem. A kempingben (Donautal Camping) sátorhelyet nem láttam, csak autósokat, és este lévén recepció-pénztár se volt, ami persze engem nem zavart, mert cserébe volt jó kis meleg víz, ami a felhurkásodott fenekemnek külön jól esett.

5. nap (2013. június 18., kedd)

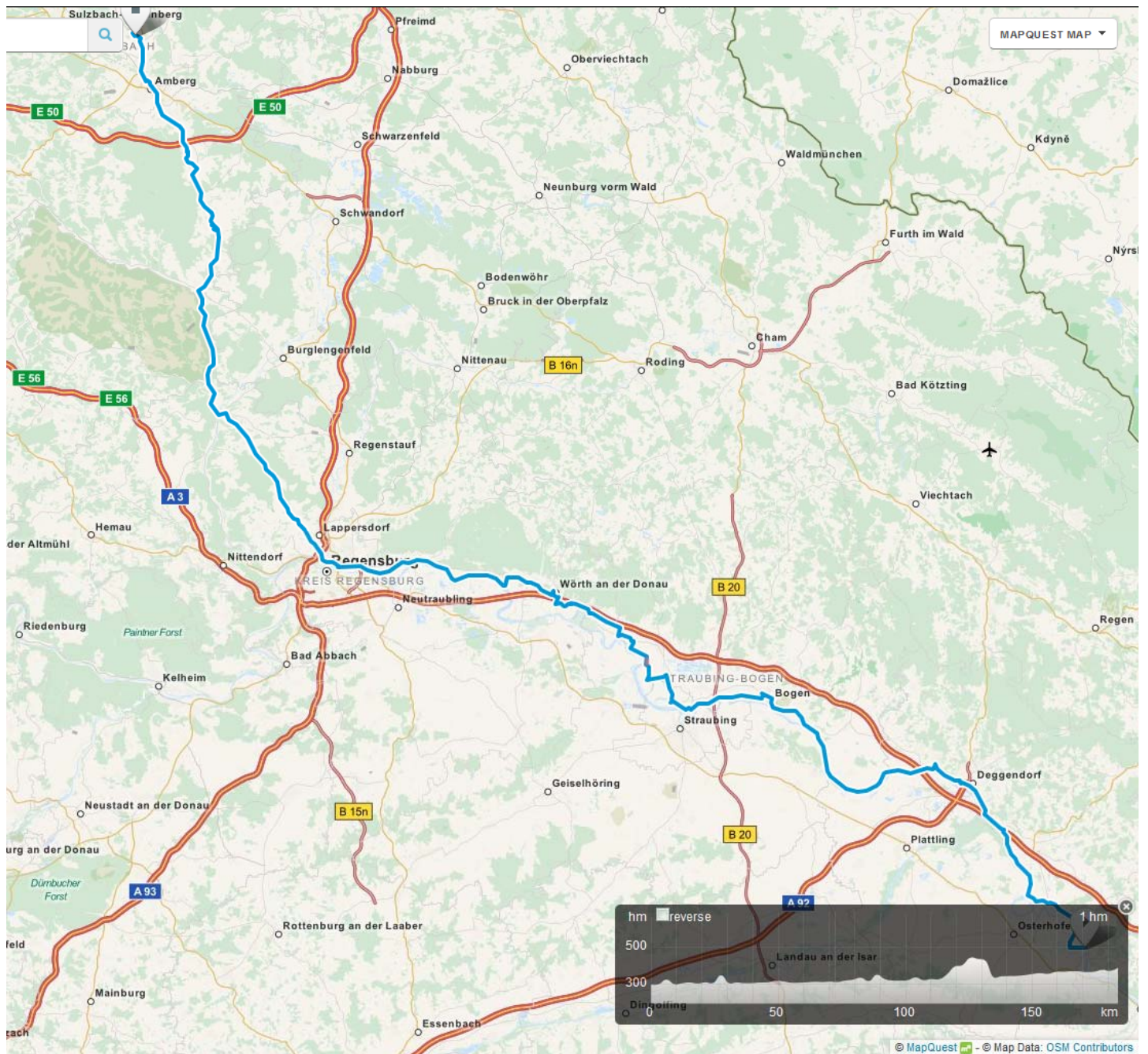
Megtett távolság: **187 km**

Biciklizéssel töltött idő: 10:51

Átlagsebesség: 17,2 km/h

Maximális sebesség: 65,5 km/h

Irány Regensburg. Az örült meleg ezen a napon is kitartott, nem győztem inni (ha tíz liternél többet nem ittam ez nap, akkor semennyit). Délután értem Regensburgba, amin a navigációval gond és fölösleges kavargás nélkül átmentem. Egy baromi meredek hegyoldalra kellett feltolni a biciklit, ezzel kezdődött a túra „hegyvidéki” szakasza. Innen bőven volt kisebb-nagyobb emelkedő, párszor toltam is, mert lehet, hogy mentem én már 10%-os emelkedőn, de errefelé ilyenre nem számítottam, úgyhogy inkább gyalogoltam. 160 km táján már szállást kerestem volna, de az a kemping, ahova betévedtem, csak lakókocsiknak adott helyet (én legalábbis mást nem láttam), ezért továbbmentem (bár bőlebb lett volna a meleg víz miatt maradni). Eztán nem is találtam még szobát vagy panziót se, úgyhogy végül Amberg után hobóztam az erdőszélen, lekanyarodva egy mellékútra. Már meglehetősen sötét volt, és az erdőben se került semmi jó hely, így egy parkoló aszfaltjára tettem a sátrat. Szerencsére reggelig nem volt forgalom, alhattam nyugodtan.

6. nap (2013. június 19., szerda)

Megtett távolság: **138 km**

Biciklizéssel töltött idő: 9:20 (?)

Átlagsebesség: 14,8 km/h

Maximális sebesség: 57,2 km/h

A parkolók átka, hogy korán kell kelni, mert megindul a forgalom; én is felébredtem fél hatkor. Viszont ekkor még legalább kellemes hűvös volt. Felszedelőzködtem, és hősiesen küzdöttem a meglehetősen szemét tereppel és a szembeszéllal az egyre nagyobb melegben. Jellemző, hogy a hajnali kelés ellenére fél 12-ig hiába tekertem három és fél órát, ez alatt csak 57 km-re jutottam... Nem volt egy jó érzés.

Délután se volt jobb, és mivel a fenekem is erősen fájt, nem is reménykedhettem a hirtelen feltámadásban.

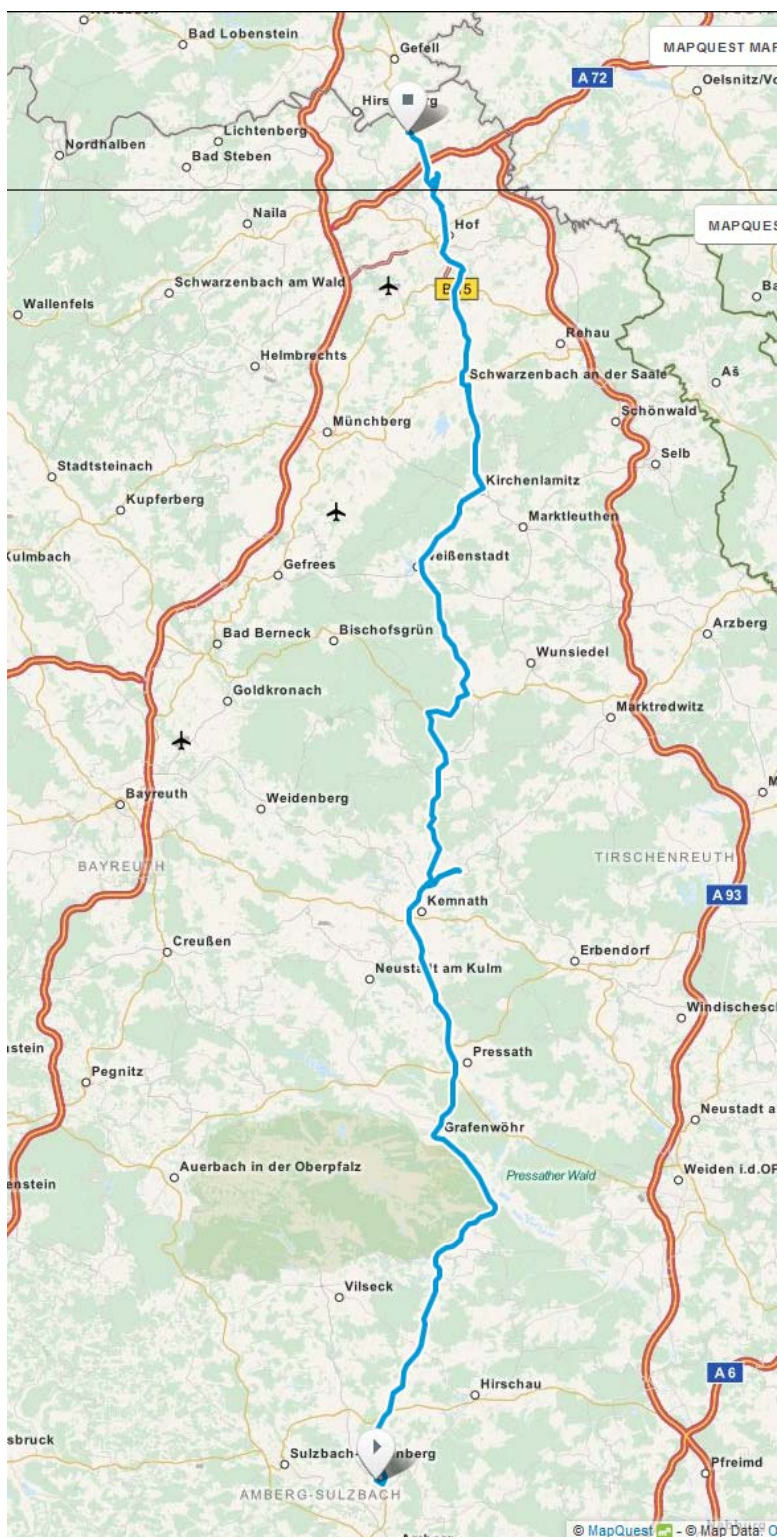
16 óra (és/vagy 100 km) után szállást akartam keresni, de aztán ez az elhatározás módosult, mikor háromnegyed kettőtől sikerült egy pusztai étterem mellett hűsölni-szundítani egyet a fűben, plusz megittam két

nagy kólát is, valamint töltöttem egy sort a telefonon az étteremben konnektorba dugva egy félóra. (Az emelkedőkön csak lassan haladhattam, így aztán a telefon egyre vészesebben merült le, illetve nem töltődött. Ezzel a kis töltéssel aztán még bírta, csak a nap legvégén tette magát takarékra.)

Ezután aztán csak mentem még tovább. A délben sorra látott klassz szálláslehetőségek estére már sehol se voltak. Jött Hof, ami nagy város, ahol nem szeretek szállást se keresni), ettem egy döner kebabot (de akkorát adtak, hogy a végét eltettem későbbre) egy kólával, majd tovább haladva minden faluba benéztem szállást keresni, de sehol semmi.

Végül Juchhöh gasthausában szálltam meg (reggelivel együtt 30 euró volt). Kissé drágállottam, de kellett a meleg víz, meg hogy nyugodtan aludjak késő reggelig. Leneogranormonoztam magam, bár a fenekem javulása nem lett ettől se tökéletes, a kezemmel meg, ami folyamatosan zsibbadt semmit se tudtam kezdeni.

7. nap (2013. június 20., csütörtök)

Megtett távolság: **82 km**

Biciklizéssel töltött idő: 5:12

Átlagsebesség: 15,7 km/h

Maximális sebesség: 59,2 km/h

Fél hat körül megébredtem, de gyorsan vissza is aludtam, és aztán csak telefoncsörgésre ébredtem háromnegyed 8-kor. Lementem reggelizni. Jó nagy adag volt, viszont csak kávé ajánlottak, amit végül csak kértem, és jó sok tejszínnel meg cukorral felturbóztam be is csavartam. Még indulás előtt lezuhanyoztam még egyszer, aztán nekilódultam.

Az út lejtővel kezdődött, és eleinte határozott érzésem volt, hogy több a lejtő, mint az emelkedő, bár ez a megtett távolságon nem akart megmutatkozni, de ettől jó pár kellemes gurulós szakaszom volt.

Déltájban Aumában fotóztam körbe a főteret, amikor elkapott az ott levő Heimatstube (asszem, múzeumként működik) vezetője, Andrea Weinert, hogy honnan hová tartok. A nálam lévő útvonalterképen mutattam neki a túra útvonalát. Dumált egy csomót, amiből persze én semmit nem értettem. Végül is kiderült, hogy mint helyi érdekességet le akar fényképezni minden nevezetességük (a Heimatstube, a Postdistanzsäule stb.) előtt (a dolog megtörtént), mert hogy a polgármesterük is nagy biciklis, meg nem tudom még mit mondhatott. Kaptam tőle egy névjegykártyát, hogy majd írjak neki (talán a fényképekért), és pár pici képet a helyi nevezetességekről. Még egy kis nájlontasakba is beletette az egészséget, el ne ázzon az út során.

Auma után egy körforgalomnál belefutottam egy autópályára, emiatt nem mehettem tovább. Az iGO-val sikerült visszakeverednem aztán ugyanerre a 2-es útra, de persze ott, ahol már lehetett rajta biciklizni. Két óra tájban egy faluban hűsöltem, eltöprengve rajta, hogy hogy van az, hogy ezekben a kis német falvakban se egy bolt, se egy kocsmá.

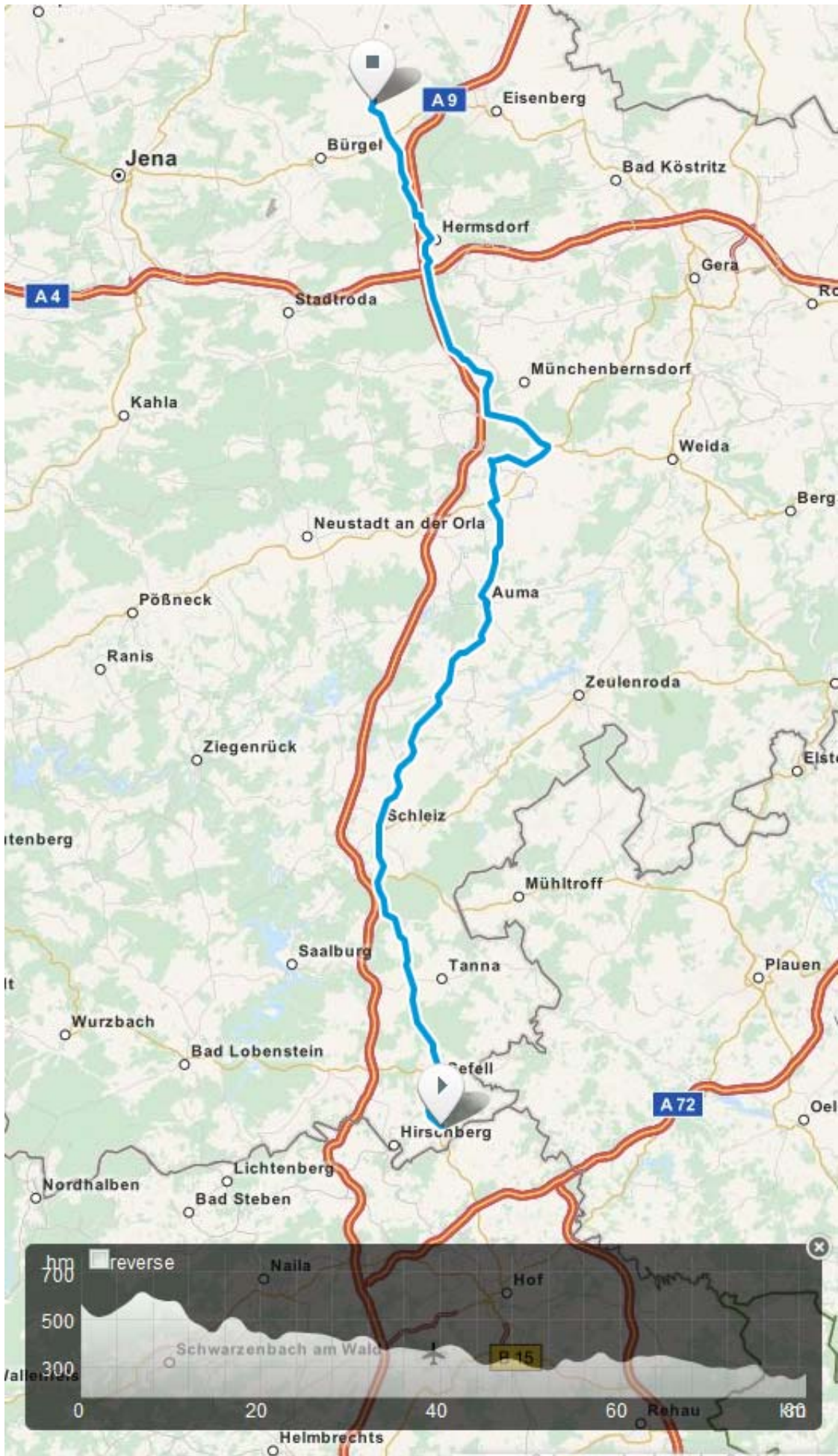
Délután 3 körül kezdett befelhősödni, majd Hermsdorfnál már mennydörgött-villámlott. A város végén egy Shell-kútnál álltam le, vizet kértem az étteremben, de mivel nagyon jött fel az idő, ott maradtam még tovább, és kivártam a kényelmes-tágas fedél alatt kólát szűrőszűrővel, míg a vihar elvonult. Másfél órát jelentett az esőszünet, aztán mentem tovább.

De alig félóra múlva már megint egy buszmegállóban ücsörögtem, mert újfent zivatar ért utol. Épp Rauschwitzből haladtam kifelé (egy igen meredek úton), amikor eleredt az eső. Gyorsan megfordultam, és visszagurultam a buszmegállóba. Ez igen-igen bölcs döntésnek bizonyult. Mert először csak esett valamicskét, de aztán alaposan belekezdett a vihar, a mennydörgés-villámlás-eső mellett óriási szél is támadt. Én a három oldalról védett buszmegállóból kényelmesen nézhettem a vízszintesen zuhogó esőt, meg hogy a szemben lévő utcában egy természetes fa méretű ág letörve az útra zuhan, éppen két ellentétes irányból közeledő autó elé. Azoknak még volt idejük megállni. Az egyikkel épp lovat szállítottak, az nyírt panaszosan, de ő nem ázott, ellentétben a gazdájával, aki telefonon próbált segítséget kérni. (Aztán az eső alig, hogy elállt, már ment is valaki, és sthiefürésszel vágta a fát, az út seperc alatt felszabadult.) A határban, mint másnap lefényképeztem, az egyik szélérőmű adta meg magát a viharos szélnek.

A mentesítési munkálatokat megcsodálni előkerült egy helybéli jó munkásember is, szemmel láthatóan az a jókedélyű típus, aki akkor is pityókás, ha semmit se ivott, bár ez az utóbbi eset elég ritkán történhet meg vele. Ő is a buszmegállóból szemlélte az eseményeket, és persze közben szóba elegyedtünk, már amennyire ezt az én némettudásom és az ő thüringiai nyelvjárása megengedte. Érdeklődött persze, hogy honnan jöttem, mennyit tekerek meg effélék. Meg hogy hol fogok aludni. Mondtam, hogy ez a buszmegálló olyan remek, mint egy szoba, lehet, hogy itt. Errefel ő meghívott, hogy aludjak inkább nála. És ez így is lett: ingyen és bérmentve, teljes ellátással megszálltam nála. Egy ember számára hatalmas háza volt, ahol szemmel láthatóan egyedül lakott (kissé lepusztult, de azért vállalható). Az emeleten az egyik szobát kaptam meg (már az ágynemű is fel volt húzva, mintha várt volna), a zuhanyzáshoz kaptam törölközőt, és miután se sört, se kávé nem kértem, még egy másfél literes üdítőt is behozott a szobába azzal a felkiáltással, hogy meleg van. Zuhanyzás után még egy kicsit beszélgettem a haverjával, aki közben befutott, és mint kiderült valami családi kapcsolat révén jól beszélt (bár cefettül német akcentussal) oroszul.

Én vacsorát nem kértem, bár nagyon ajánlotta, helyette lefeküdtem. Reggelig villámlott, esett, úgyhogy erősen jól döntöttem, hogy nem mentem tovább.

8. nap (2013. június 21., péntek)

Megtett távolság: **170,8 km**

Biciklizéssel töltött idő: 10:06

Átlagsebesség: 16,9 km/h

Maximális sebesség: 70,7 km/h

Reggel – miután este megegyeztünk, hogy 8-kor kelek – háromnegyed 8-kor házigazdám bekopogott, hogy ébresztő. Mire én lementem a konyhába, már jóízűen reggelizett (előtte vagy 15 főtt tojás:-)) Én is kaptam reggelit: virslit mustárral, kenyérral. Aztán még erősen borult időben felpakoltam a biciklit, és kölcsönös jókívánságok közepette útnak eredtem, hogy utána még egyszer lássam szállásadómat, amint egy engem megelőző autó ablakából kihajolva integet visszafelé az anyósülésről:-)

A továbbiakban napos és felhős idő, illetve egyre laposabb utak kísérték, bár azért így is volt, hogy tolni kellett a biciklit. Naumburgban bevásároltam, és pár fénykép után mentem tovább. Útközben láttam messziről a freyburgi várat, majd az ebéd Querfurt mellett volt egy rozsföld szélén (kemény szélben). A szél eleve nagyon erős volt egész nap, erősen dobált, billegtetett, nem volt könnyű tekerni.

Délutánra aztán legalább a terep egyenesedett, kisebbek lettek a „hullámok”. Délről késő délutánig iszonyatosan nagy forgalomban haladtam, majd estére sikerült egy kisebb forgalmú mellékutat elérnem. Schwanebeck után ütöttem sátort a határban.

9. nap (2013. június 22., szombat)

Megtett távolság: **160,3 km**

Biciklizéssel töltött idő: 8:34

Átlagsebesség: 18,7 km/h

Maximális sebesség: 51,1 km/h

A nap folyamán semmi érdekes nem történt, mentem és ennyi. Elég jól jöttem, az út is egyenesebb volt. A bikemap.net (ezzel terveztem) néha biciklinek tilos útra vitt, de a navigációval ügyesen meg lehetett oldani. (Bár volt olyan új városrész is, ami meg nem volt rajta a Navitel térképén:-) Az idő jó volt, felhős, kevésbé szeles. Estére Uelzen mellett Westerweyhében kempingeztem (Uhlenköper-camp), emlékem szerint 12,5 euróért.

10. nap (2013. június 23., vasárnap)

Megtett távolság: **141,6 km**

Biciklizéssel töltött idő: 8:01

Átlagsebesség: 17,6 km/h

Maximális sebesség: 44,1 km/h

Az a nap az eső napja volt. Már a kempingben is esett az éjszaka, de mivel a sátor jól ki volt feszítve, reggelre meg is száradt. Aztán napközben váltakozott a felhő és a nap, és párszor csapkodott az eső, de szerencsére mindig olyankor, amikor volt hová behúzódnia előle, bár ezek miatt az esőszünetek miatt nem volt egy igazán haladás nap. És persze közben ott volt Hamburg is, amin hiába sikeredett viszonylag egyszerűen átmenni, mindenhol bicikliút, zötyögés, lámpák. Jellemző a tempóra, hogy az aksim is lemerült. Amúgy persze tökéletes semmi se lehetett, az előre tervezett útvonal is autóútra váltott Hamburgból kijövet, így az iGO-val kellett keresni a megfelelő haladási irányt. Ezért aztán Flensburg még vagy 130 km-re volt a nap végén, bár előzőleg szerettem volna 100-on belül tudni.

Napközben láttam Lüneburgot, ami egy szép Hanza-város. Ettem is ott egy kebabot (szokásosan jó volt). Az igazi kaland persze a Hamburgon való átjutás volt, aminek a csúcsa az volt, amikor az útvonal elvezett az

Elbához, hogy ott kell átmenni, azonban ott nem volt egy darab híd se, de még komp se. A környéken tekerő biciklisek megfigyelése azonban végül megoldotta a problémát: egy ott lévő épületben lift volt található, ami levitt az Elba alá, ahol meg át lehetett tekerni a túoldalra egy alagúton, hogy ott egy ugyanolyan lifttel fel lehessen jutni a felszínre. Egyébként vagy 30 km-t tekertem, míg Hamburgon átértem. A szállás Hamburg után egy fenyőerdőben volt. Itt már szépen lehetett érezni, hogy északabbra vagyunk, ugyanis este fél 11-kor még énekeltek a madarak, és nem volt sötét teljesen.

11. nap (2013. június 24., hétfő)

Megtett távolság: **164 km**
Biciklizéssel töltött idő: 8:47
Átlagsebesség: 18,6 km/h
Maximális sebesség: 39 km/h

Éjszaka nem esett, aztán délelőtt inkább borult, mint derült, és délig többször csapkodott is valami kis eső, Nortorfnál át is kellett ülni a lószobor mellől a benzinkút teteje alá. Ez a nap már hideg volt, először hiányzott kifejezetten – az amúgy nálam lévő – aláöltözet.

A nap póruljárása Osterröfnél következett be. Ide, illetve az itt lévő komphoz keveredtem, amivel nem is volt baj. A baj azzal volt, hogy a komp épp felújítás alatt volt, ezért nem tudtam tovább menni. Ráadásul se az iGO, se a Navitel nem tudott innen a komp nélkül utat adni. Végül a térképen néztem ki egy másik kompos települést, és oda kértem a navigációt, ami így már működött. Mindez vagy 30 km kerülőbe került, de legalább a komp ingyenes volt. (Mint később kiderült: ez a fajta komp mindenhol ingyenes.)

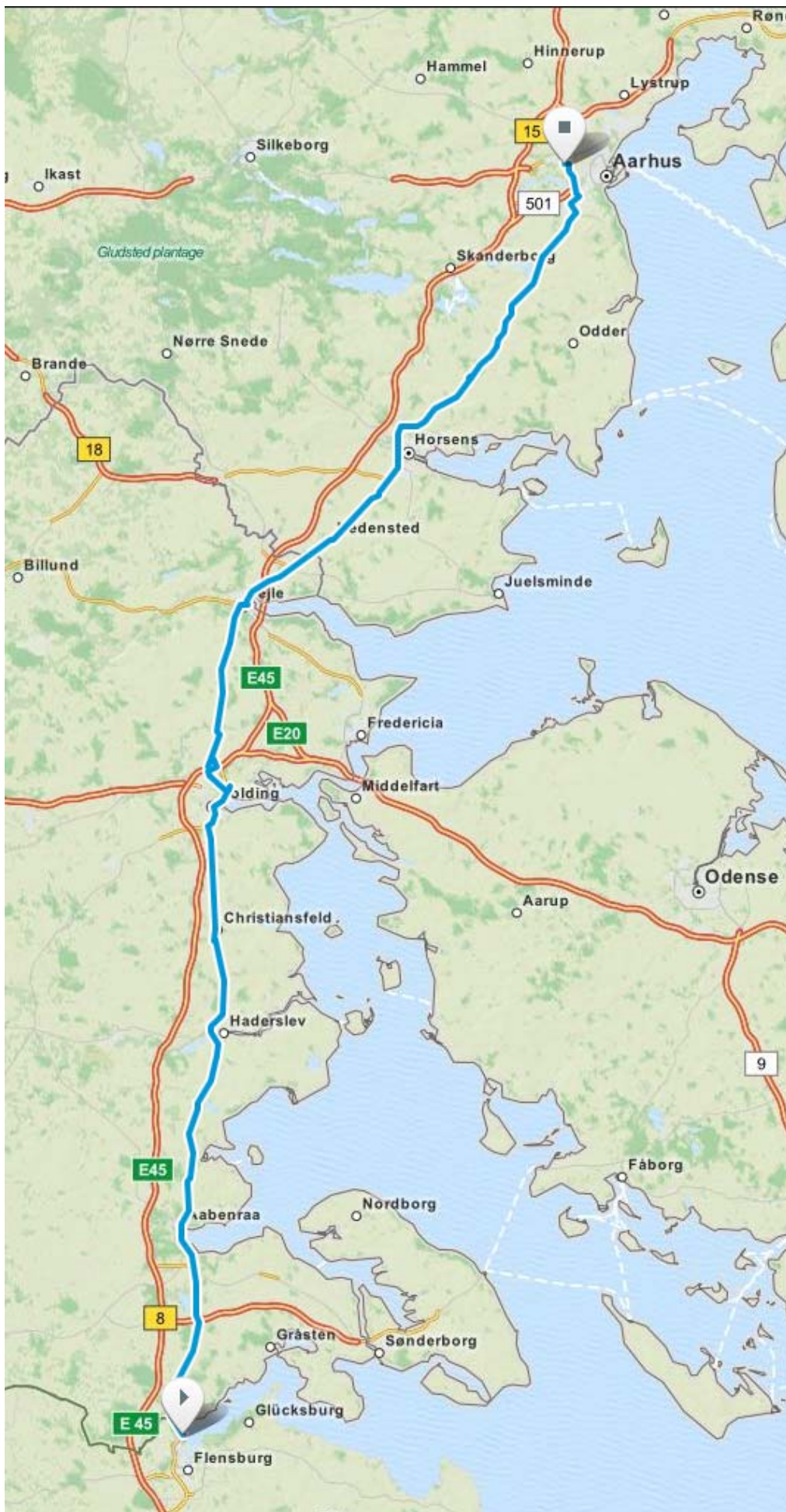
Nagy nehezen tehát eljutottam Flensburgig, de Dániába már nem mentem át, hanem Flensburg után még egy német erdőben kerestem helyet az öböl fölött.

12. nap (2013. június 25., kedd)

Megtett távolság: **190,5 km**
Biciklizéssel töltött idő: 11:58
Átlagsebesség: 15,9 km/h
Maximális sebesség: 44,4 km/h

Ez a nap úgy indult, hogy el kell érnem Aarhusba. Fél 7-kor keltem, hamar átértem a határon egy német üdülőtelepülés (Wassersleben) után, de aztán olyan nagyon nem haladtam, mert kiderült, hogy erősen dombos ez a Dánia, és nem kevésbé szeles. A problémák persze azért nem voltak végzetesek, pláne, hogy az első nagyobb városban (Aabenraa) sikerült felismernem egy Føtexet, amiről Bálinttól tudtam, hogy élelmiszerbolt. Igaz, ezelőtt, még ugyanitt sikerült megáznom egy kicsit, de hát hol máshol, ha nem Dániában?!

Veljében este hat körül voltam, és végül fél 12 körül/után értem Brabrandon a ház elé. Bálint lejött hozzám, elraktuk a biciklit a tárolóba. Még éjszaka sikerült Ancsival szkájpolni, és sikerült alaposan belakmározni Zsófi pompás gulyásleveséből. Utána fél kettőkor lefekvés, alvás. Ágyban, mert a gyerkőcök semmi pénzért nem voltak hajlandók engedni, hogy a derékaljamon aludjak.

13. nap (2013. június 26., szerda)

10 óráig ment a szunya, ami igen jól esett:-) Aztán szöszmötölés, miközben Bálint egy óóóóriási adag palacsintát sütött. Ebéd után bebusoztunk a belvárosba, ahol hármásban körbesétáltunk, megnéztük Zsófi és Bálint munkahelyét, a dómot, tereket, Viking múzeumot, az Afrika hangjai kiállítást stb., és aztán visszabusoztunk a kéglibe.

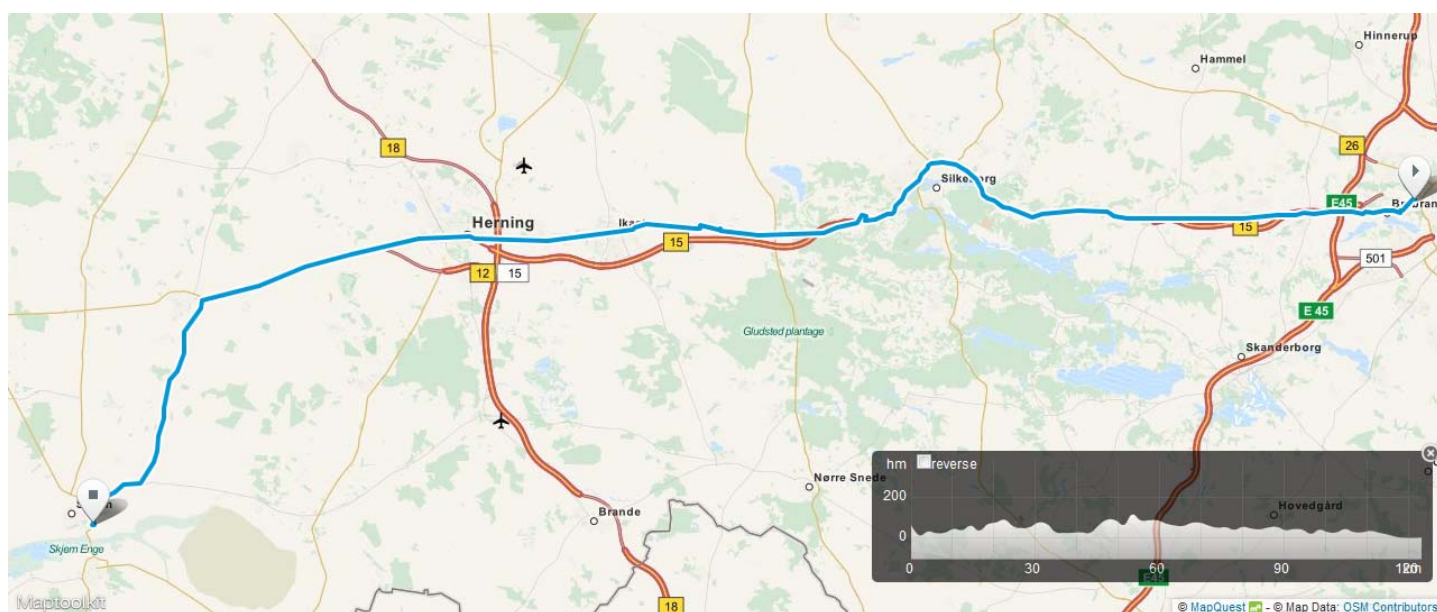
14. nap (2013. június 27., csütörtök)

Kemény-nagy alvás délig, utána Bálint nekikezdett a tervezett csirkepaprikásnak. El is készült belőle egy emberes adag (maradt a másnapi pizzára is), és nagyon finom volt. (Szerintem, ha még egy pár napot Aarhusban maradok, a nyolc kiló nem mínuszban, hanem pluszban jelenik meg rajtam:-)) Miután bekajáztunk (és mivel tudtuk, hogy este 10-ig van nyitva a modern művészeti múzeum), felkerekedtünk, és elmentünk az ArOsba. Jókora épület, de igazából a legjobb a tetején a szivárványos kilátó volt.

15. nap (2013. június 28., péntek)

Két szabad nap után Zsófi ment dolgozni, úgyhogy az ebédkészítés sora Bálinton, aki ezt egy rakottkrumplival meg is oldotta bravúrosan. Amíg ez elkészült, én a skanzenet jártam be (Den Gamle By), ami Aarhusban a legkellemesebb nevezetességnek bizonyult. Ami a számomra szokásos skanzenektől erősen eltérővé tette, hogy a 20. század végének dán kultúráját is bemutatják, így olyan „mai” lakásokban járhatunk, ahová szinte zavaró belépni, mert olyan, mintha manapság is laknának benne. De persze nagyon klassz volt a régi rész is. Délután végre – napok óta tartó kavarodás után – sikerült hazaszkájpolni, és beszélni egy nagyot. Estére Bálint elment dolgozni, Zsófi pedig egy nagy tepsit sütött.

16. nap (2013. június 29., szombat)

Megtett távolság: **127,5 km**

Biciklizéssel töltött idő: 7:57

Átlagsebesség: 15,5 km/h

Maximális sebesség: 46,2 km/h

Bálint reggel 7 előtt jött haza, Zsófi pedig ekkor tájban ment el dolgozni. Tőle még félalomban elbúcsúztam, aztán 10-ig szundikáltam tovább. Ekkor átmentem szembe a bazárba, körbejártam, és vettem kenyeret az útra. Kivettem a biciklit a ház elé, és az eresz alatt (mert persze az eső esett), takarítottam rajta egy sort, ott hagyva némi dunai sarat Dániában.

11-kor még szkájpoltam egyet haza a konyhából, amire Bálint felébredt, így aztán fél 12-től nekiálltam összepakolni az útra. Majd egy órahosszat ment a szöszmötölés, csomagoltam Zsófi pizzájából is, és közben nem nagy örömmel láttam, hogy zuhog az eső. Be is öltöztem esőcucba, viszont mire fél 1-re a holmik a biciklire kerültek, az eső elállt, és kezdett kiderülni, bár csak 15 fok volt.

Búcsút intettem Bálintnak a ház előtt, és indult át a nyugati partra, hogy aztán immár egyre közelebb legyek haza.

A (fél)nap során folytatódtak a legszebb dán hagyományok: marha nagy szél volt (a legnagyobb a túra során), és 100 km-en át természetesen szembeszél. De az esőt megúsztam.

Este Skjernnél sátoroztam egy kis erdőben.

17. nap (2013. június 30., vasárnap)

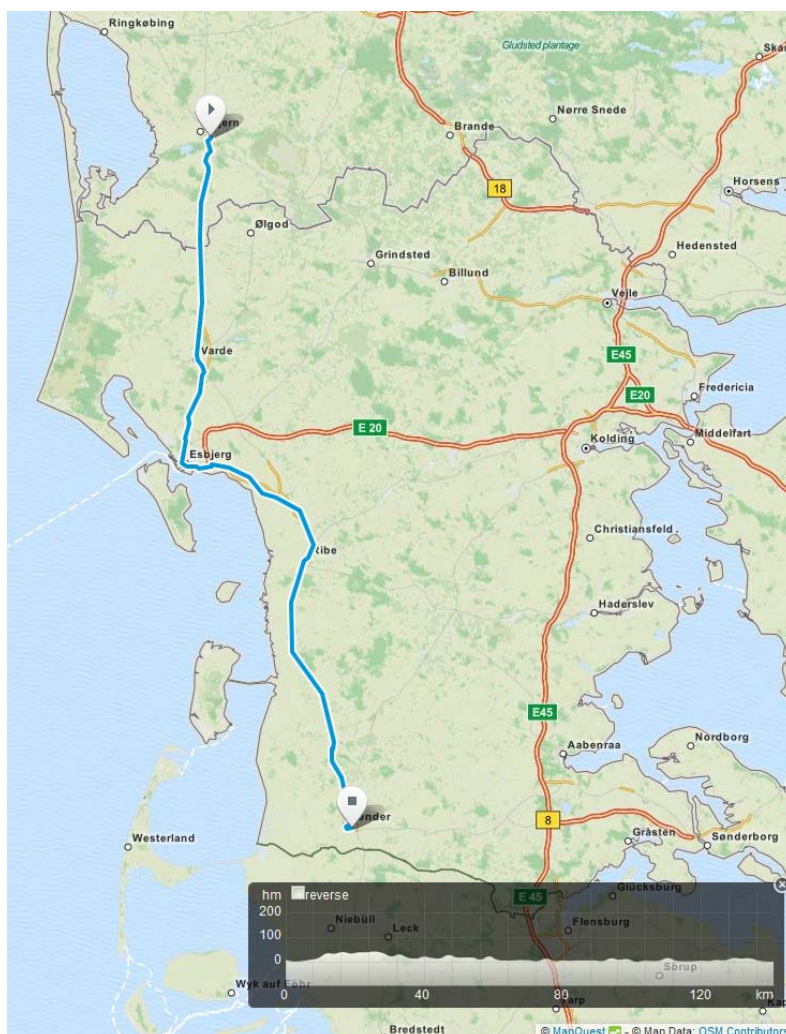
Megtett távolság: **142 km**

Biciklizéssel töltött idő: 8:38

Átlagsebesség: 16,5 km/h

Maximális sebesség: 35 km/h

Estére Tønderbe jutottam, itt vertem sátrat egy kempingben. Ez már a német határ mellett van. Zuhanyozni nem tudtam, csak a csapban lemosdani. A nap folyamán láttam egy szép várost (Ribe), egyébként más nevezetes nem történt.

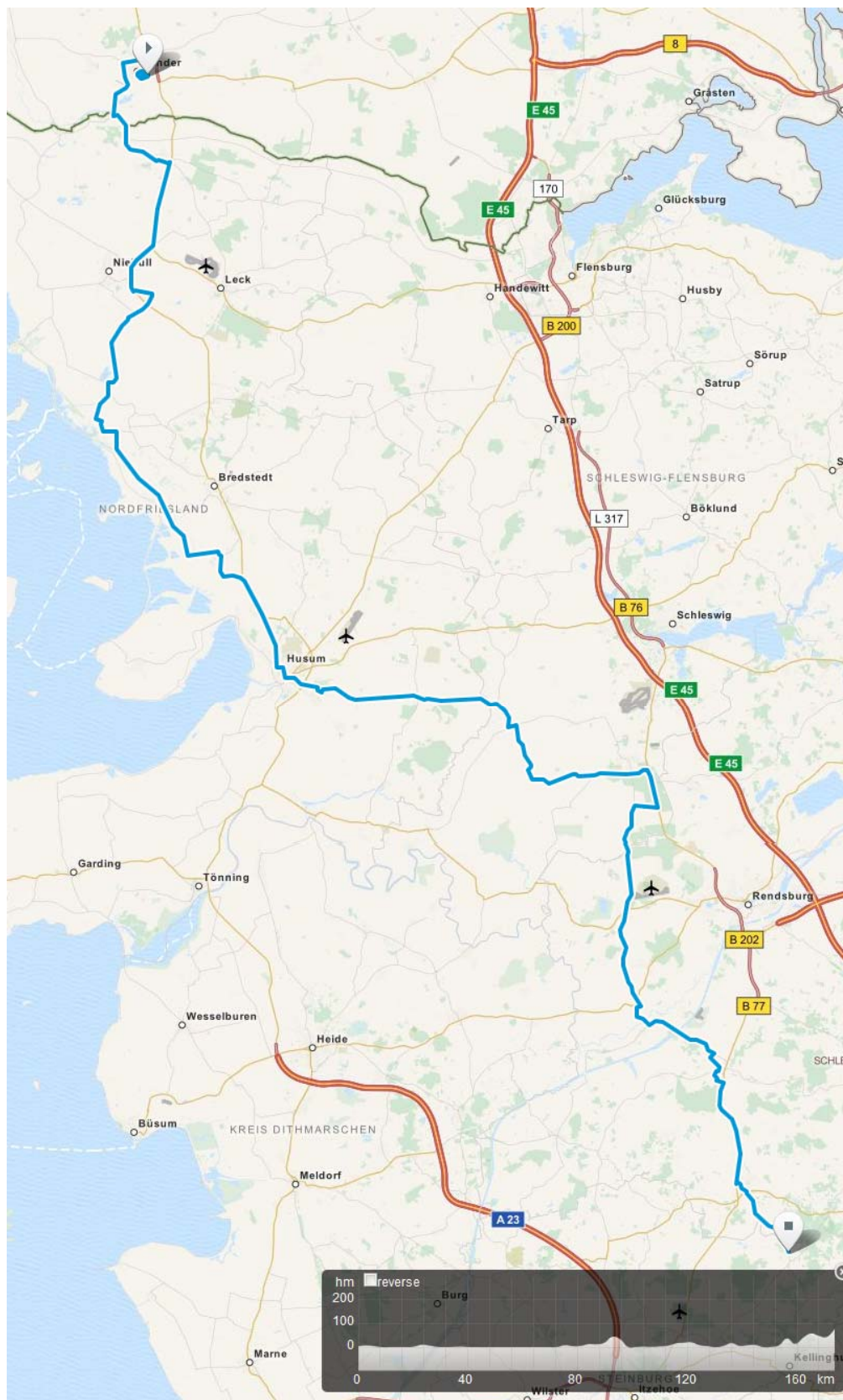
18. nap (2013. július 1., hétfő)

Megtett távolság: **174,9 km**

Biciklizéssel töltött idő: 9:59

Átlagsebesség: 17,5 km/h

Maximális sebesség: 43,3 km/h

Reggel kelés és lelépés a kempingből. Nyitás előtt ott voltam egy bolt előtt, vettem reggelit (még a szomszédos Sparba is át kellett mennem, mert nem volt péksütemény), megkajáztam, aztán indultam (volna) a határ felé. Kimentem a megtervezett útvonalhoz a város szélére, ahol mély megdöbbenéssel láttam, hogy a Németország felé vezető út egy körforgalom után autóúttá vált. Mivel az eső is csapkodni kellett, behúzódtam egy McDonalds eresze alá (és kihasználtam a mellékhelyiség nyújtotta lehetőséget is, elvégre egykori nyelvviskolabeli angol lektorunk szerint a McDonalds erre bárhol a világban a legalkalmasabb:-)), és végül rábíztam magam valamelyik navigációs szoftverre (talán iGO), hogy vigyen ki Dániából. Kicsit épp az ellenkező irányba kellett menni, de egyébként szépen (és szinte észrevétlenül) átértem Németországba, és hamarosan az Északi-tenger vizes-csatornás lapályán bicikliztem. Elkeringbóklásztam Husumig, ami szerepelt az eredeti útvonaltervben, de aztán úgy döntöttem, hogy nem vesztegetek több időt és kilométert, és nem megyek ki Hamburg előtt az Elbához, hanem innen eleve Hamburgba megyek. Így aztán a navigáció megkapta az újabb feladatot (Hamburg, Rathausmarkt), és e szerint haladtam estig. Az idő délelőtt nagyon felhős volt, ködszitalásszerű esővel, délutánra viszont kiderült, és a szél is hátszél lett. Rám esteledve Meezen után, Hennstedt előtt sátoroztam le egy kis erdőben, a hamburgi Rathausmarkttól 79 km-re.

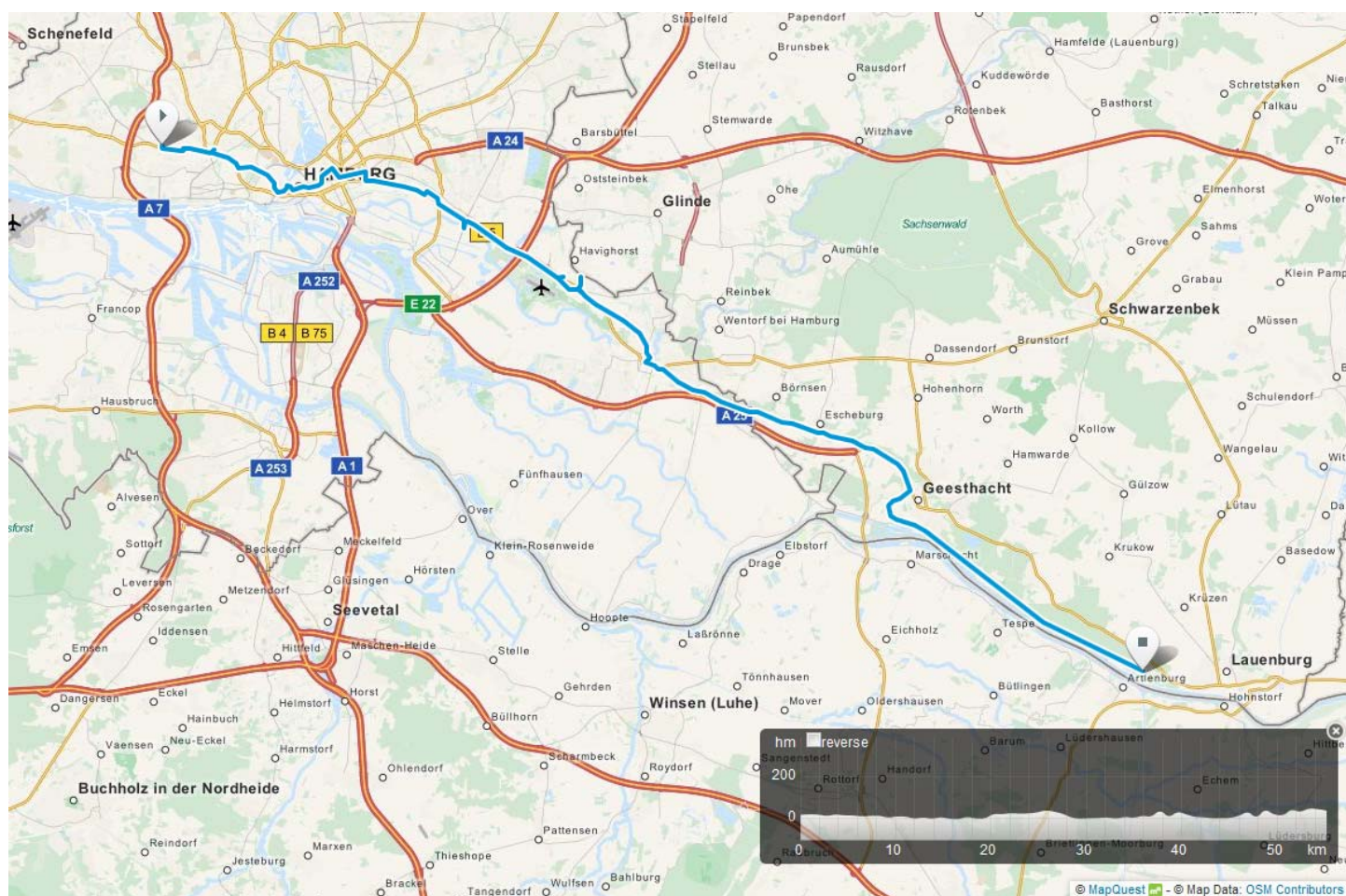
19. nap (2013. július 2., kedd)

Megtett távolság: 123 km

Biciklizéssel töltött idő: 7:57

Átlagsebesség: 15,4 km/h

Maximális sebesség: 35,2 km/h

Ennek a napnak a végén Lauenburg előtt Schnakenbek közelében táboroztam le az Elba melletti erdőben egy homokos tisztáson, mert fáradt is voltam, esteledett is, és itt volt egy pad üldögélni, míg beesteledett teljesen. Nap közben keresztülmentem Hamburgon, ami nem volt jó móka, mert olyan volt öt órahosszáig, mintha sztrádán bicikliztem volna. Ennyi autót és ilyen rázós bicikliutakat még nem tapasztaltam az út során. Több mint 40 km volt Hamburg egyik végétől a másikig, és ebből csak 3-4 km volt szép, úgyhogy úgy döntöttem, hogy továbbra se szeretek nagyvárosokban biciklizni, bár a navigáció segítségével gond nélkül haladhattam. Hamburg után még egy jó darabon közutakon mentem, míg végre rátértem az Elberadwegre, ami ezen a napon nem nyerte el a tetszésemet, mert ugyan szép volt, de az Elba nem nagyon látszott, inkább erdő volt mindenhol, ráadásul az Elberadweg itt nem olyan, mint a dunai. Először is salakos, kavicsos volt, tele ágakkal, gyökerekkel, ráadásul inkább hegyikerékpározásra emlékeztetett, lejtőkkel, emelkedőkkel, ami miatt nagyon lassan lehetett haladni. Az erdő (itt is) erősen szűnyogos volt, de végre felfedeztem a magammal vitt Offot, ami egész hatásos volt az elbai szűnyogok ellen:-)

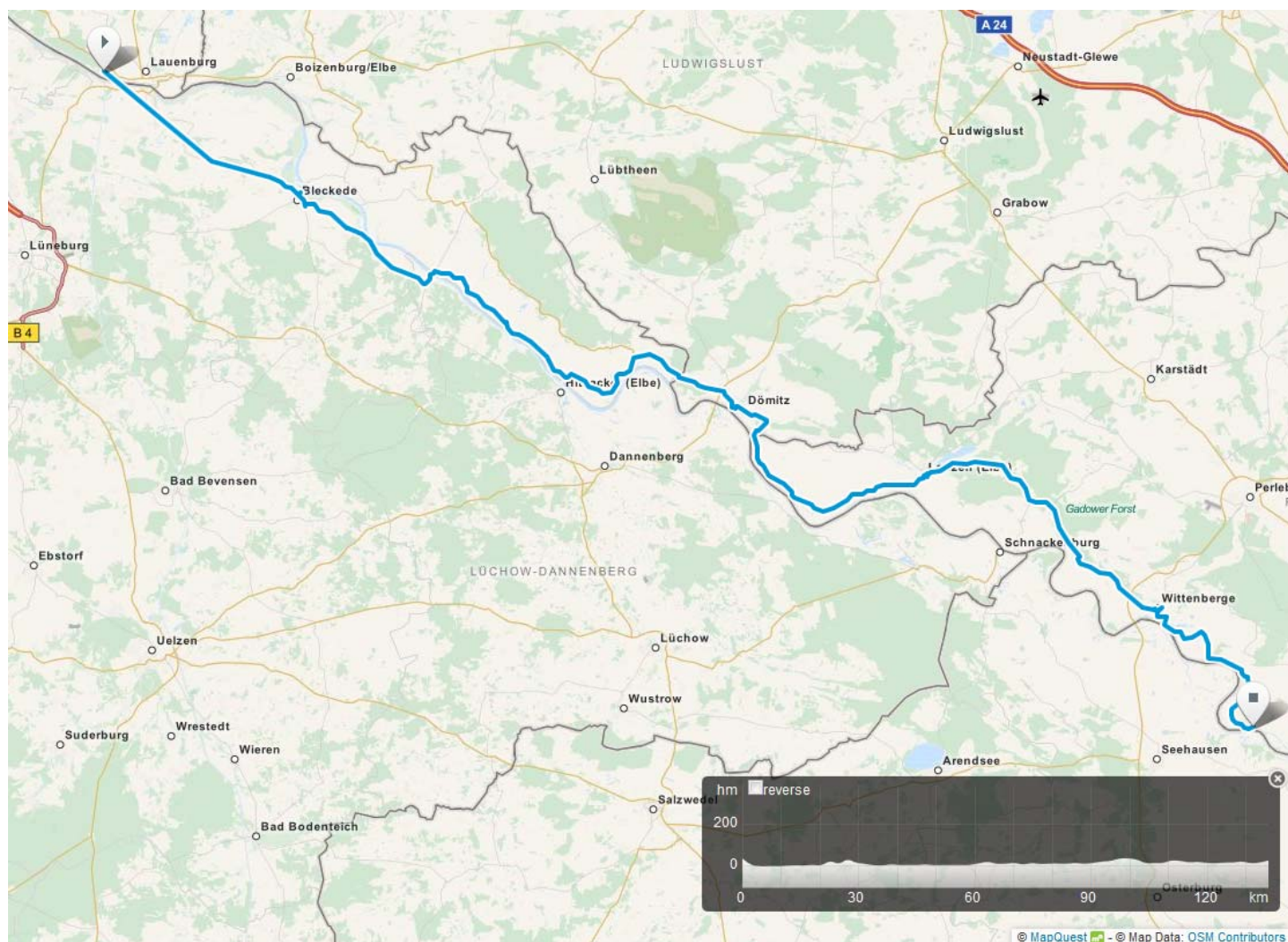
20. nap (2013. július 3., szerda)

Megtett távolság: **147 km**

Biciklizéssel töltött idő: 8:56

Átlagsebesség: 16,4 km/h

Maximális sebesség: 31,8 km/h

Reggel ébredés után kelés helyett még egy óra szundikálás következett, mert esett az eső. Végülis 9 órakor indultam így el Lauenburgba. Itt első utam a Lidlbe vezetett, ahol megvettem a kaját, majd a közeli piacnál egy padon be is reggeliztem. Eztán isteni sugallatra nem húztam tovább, hanem egy meredek úton lementem az

óvárosba, amit körbe is fényképeztem, különös tekintettel arra, hogy nagyon szép és hangulatos volt. A folyóparti házak lába lényegében még a vízben állt, a folyóhoz vezető házak közti kis sikátorok végében mindenhol ott ringott az Elba.

Innen az óvárosból indultam tovább, és mivel a kinyilazott bicikliút átvezetett a hídon, én is arra vettem az irányt, bár némi keresgélés után Bleckede felé végül közúton mentem. A radwegre még itt se tudtam rátérni, mert mielőtt arra kanyarodtam volna, épp érkezett két bringás, akik mutatták, hogy lábszárközépig érő víz van az úton, úgyhogy inkább kihagytam ezt az élvezetet. Egyébként a rendes közúton tekerve is látszott, hogy még fent van a víz, mert a műút melletti erdőkben mindenhol ott volt még az árvíz.

Bleckedénél átkompoztam a másik partra, ahonnan először a gáton, utána jobbra a gát folyóval ellentétes tővében vitt az út (így az Elbát persze nem lehetett látni). Jelentős mocsárvilágot tapasztalhatott arrafelé az ember, tocsogott az úton kívül minden, és a rothadás szaga is kísérte a látványt. Amúgy igazi vadvilág volt. A gát melletti utakon elég lassan lehetett haladni azok minősége miatt (betonlapokból és efféle dögös elemekből állt), ezért egy idő után áttértem a közútra, ami szintén a gát vonalát követte, kicsit távolabbról, és a látvány ugyanaz volt, mint a gát tővében, de legalább gyorsabban haladhattam.

Volt nap közben némi kis eső is, Lenzen után talán egy buszmegállóban tartottam emiatt kényszerszünetet (ami persze nem is volt okvetlenül baj). Míg ott szusszantam, befutott két versenybringán edző srác is a buszmegállóba, én azt hittem ők is az eső végét várják, de mikor az egyik felfedezte a nájlonzacskóba csomagolt telefonomat a kormányon, tisztára felélénkült. Először azt hittem, az USB-töltő iránt érdeklődik, de aztán kiderült, hogy a nájlonzacskó keltette fel az érdeklődését, mert igazából a saját okostelefonját féltette az esőtől. Kunyerálására adtam neki egy kéznél lévő zacskót, amiért erősen hálás volt, majd miután belecsavarta a telefonját, tovább is száguldottak.

Dömitz és Lenzen után következett Wittenberge, ami után gátépítés miatt terelés volt, így csak Bälów után mehettem fel megint a gátra. Itt valahol egy sátorozóhelynek kellett volna lenni a radweges füzet szerint, de én csak egy pihenőhelyet találtam, itt vertem sátrat. Így az áhított jó kis fürdés megint elmarad:-)

A nap történetéhez még hozzátartozik, hogy láttam pár szép kisvárost, esett az eső, sütött a nap, és annyi apró bogárral találkoztam (főleg a gáton, de később a gabonaföldek között is), amennyi egy dzsungelban se lehet. Este a gáton különösen sok volt, itt kilométeres felhőkben lebegtek. Levegőt venni se volt egyszerű, és természetesen csak csukott szájjal lehetett:-)

21. nap (2013. július 4., csütörtök)

Megtett távolság: **131,9 km**

Biciklizéssel töltött idő: 8:01

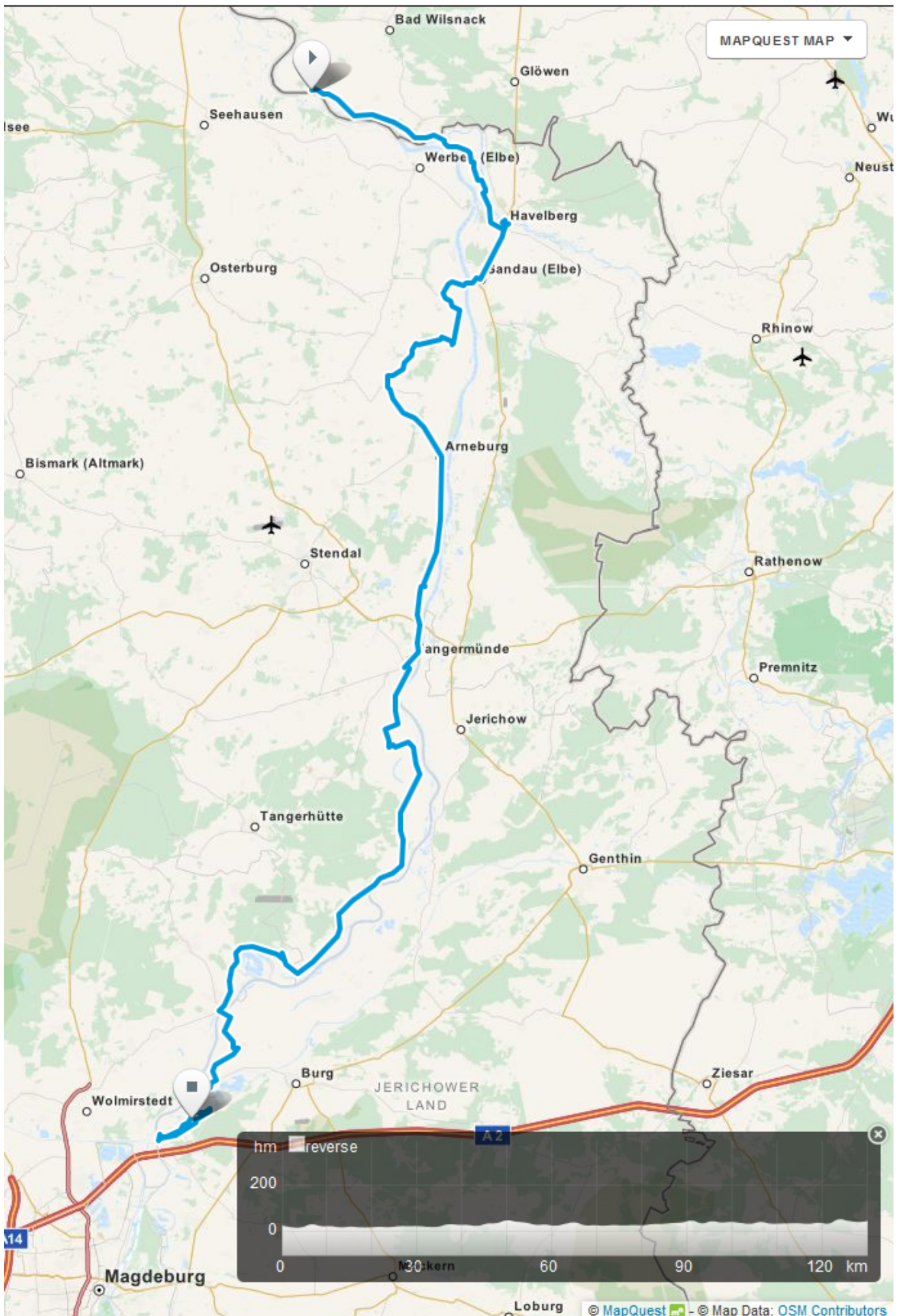
Átlagsebesség: 16,4 km/h

Maximális sebesség: 35,4 km/h

Hajnalban birkamekegésre (!) ébredtem, a pihenőhely mellé kerített juhállomány kezdte meg reggeli koncertjét a legnagyobb örömmre. Én azért igyekeztem ezen túllépni, és aludtam tovább, különös tekintettel a szitáló esőre, ami jó másfél óra későbbi indulást jelentett. Még keléskor is esett egy kicsit, és még mikor elpakoltam az esővédő kunyhóban, akkor is úgy tűnt, hogy nem fogja abba hagyni. De ez aztán nem így volt szerencsére. Ezen a napon csak radwegeztem. Volt mindenféle út, volt lezárás stb., de már látszott, hogy legkésőbb hétfő délelőttre Drezdában leszek. (Egyébként vasárnap lett belőle.)

Valahol Hohenwarthe (és így Magdeburg) előtt aludtam. Kempingezni akartam, de a kinézettbe nem tudtam bejutni, így ez nap is ugrott a mosdás:-) (A szállás helye amúgy jó volt, valami igen tágas pihenőhely és információs épület (benne a szomszédos zsilipelőrendszer tervrajzaival, és fecskékkel), belefért volna benne tíz sátor is. Így biztos volt, hogy reggel nem fogok ázni. (Aztán persze nem esett.)

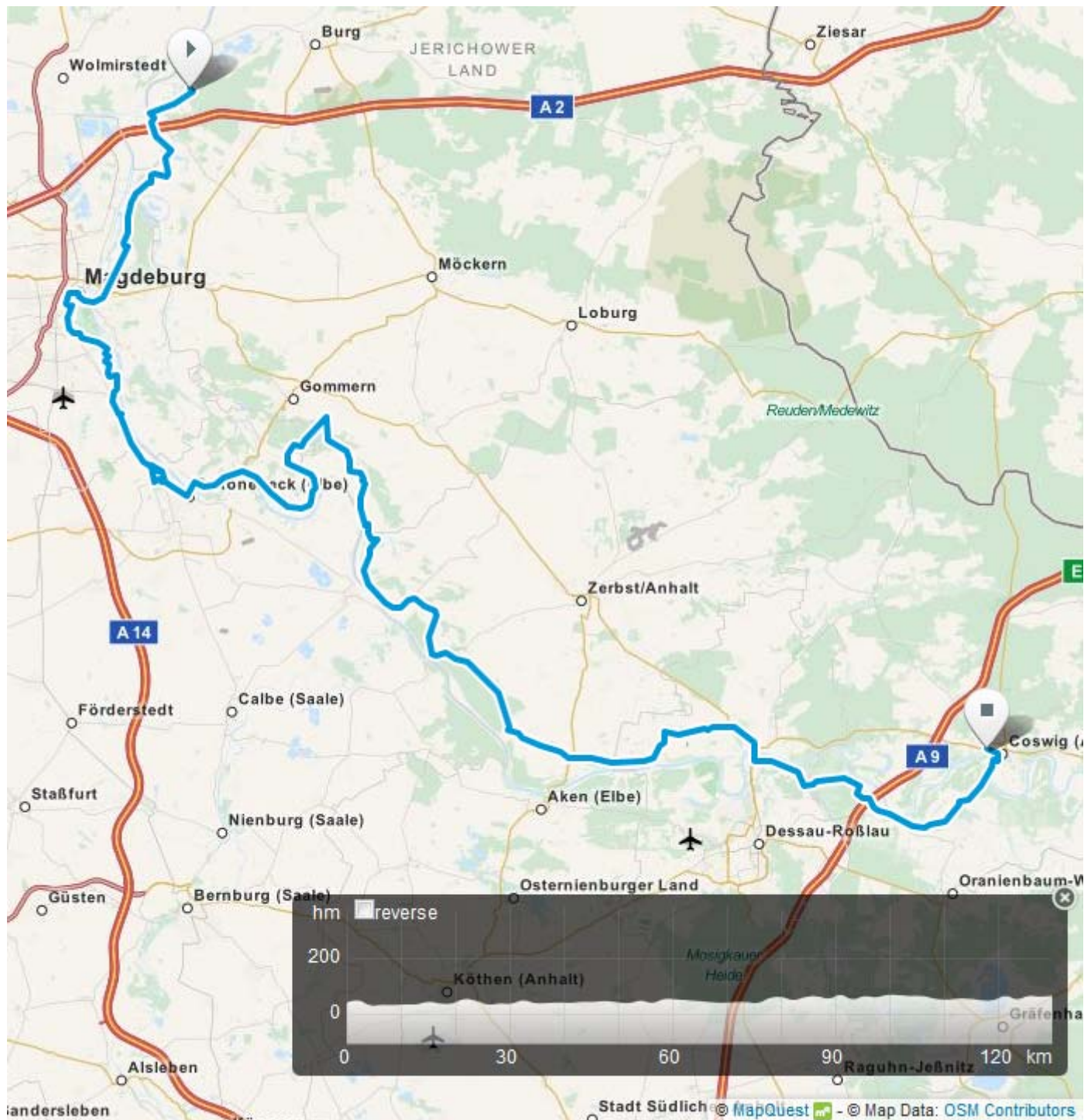
22. nap (2013. július 5., péntek)

Megtett távolság: **131,7 km**

Biciklizéssel töltött idő: 8:17

Átlagsebesség: 15,8 km/h

Maximális sebesség: 34,3 km/h

Reggel kelés, indulás, majd valami déjà vu érzés... Hamar rá kellett jönnöm, hogy egy előző nap este megkezdett kört sikerült befejeznem, és ugyanott vagyok, ahol pár órával korábban. Jött is a gyors döntés, hogy nem a kirakott táblákat fogom követni, hanem az útvonalterv által jelzett útra megyek ki. Némiképp dőcögés után ez sikerült is, és utána megint a jó úton, az Elberadwegen mehettek.

Magdeburg előtt jártam, és mivel Magdeburgnál volt a legsúlyosabb a pusztítás (előző este is láttam a niegrippi útszakadást, ami elég kemény áradást dokumentált), nem csodálkoztam, hogy mindenhol az árvíz nyoma látható. A legjellemzőbb látvány egy speciális szalmás dekoráció volt, ami fákon, kerítéseken, padokon látszott: az árvíz a földeken lévő szalmát vitte magával, és mintegy befonta-befedte vele az útjába kerülő dolgokat. Pár helyen kisebb tócsák is voltak az úton, de ezek 5-10 centinél mélyebbek nem voltak, át lehetett minden gond nélkül gurulni rajtuk. És persze a mocsárfling és -szag is erősebb volt Magdeburg előtt.

A város széléhez érkeve kissé megkeveredtem. Itt egy jókora park van, amiben lezárások következtek, de azért eljutottam egy csomó fehér vegyivédelmi ruhás melós közé (épp tízóraztak), és ők útba igazítottak, hogy csak tovább egyenesen. Onnan már városi utakon haladtam.

A városba bementem szétnézni, de sok mindent nem láttam. Inkább egy modern szocialista városnak nézett ki, mint a műemlékek városának. Volt benne egy szép dóm, amit fizetős lévén nem mentem be (templomba nem vagyok hajlandó belépőt fizetni). Egy Aldiban vásároltam, ettem, és abban a tudatban indultam kifelé a városból (SMS értesítés hazuról a neten olvasható helyzetről), hogy Dessauig terelések lesznek. Valóban voltak, bár nem túl sok. Igaz, az első rögtön Magdeburg után, ahol valami risszrossz földes-kavicsos ösvény volt, de aztán ez is elfogyott, és terelés következett. Schönebecknél aztán vissza tudtam menni a radwegre, és nagyobb terelések nélkül haladhattam, igaz elég csapnivaló utakon. Amúgy errefelé az utak maguktól is rosszak lettek volna, de volt, ahol a gát tetején átfolyhatott a víz, kimosva némiképp, aminek következtében erősen bordás, és emiatt zötyögtető lett.

Este Wörlitznél nézelődve (azt néztem, nincs-e valami szálláslehetőség itt) megláttam a komp menetrendet, hogy este 9-ig jár. Volt még egy félórám, úgyhogy nagy hajrába kezdtem, hogy időben odaérjek, ami sikerült is, csak az nem, hogy elcsípjem a túlpartra induló kompot, ami már a folyó közepén járt, mikor én megérkeztem. Bízom benne, hogy még átjön és átvisz, úgyhogy gyorsan leoffoztam magam a töméntelen szúnyog ellen és vártam. 9 előtt egy kicsivel aztán át is jött a komp, és egyedül engem még utolsó fuvarként átvitt. A kompos egy eurót kért az akcióért, ami persze kedvezményes ár volt.

Sikerült tőle még egy panziócímet is kerítenem, amit gyorsan beírtam a navigációba.

Átkelés után a komp éjszakára lett kikötve, én meg mentem a szállásra, ami ugyan tele volt (kiejtésem alapján a tulaj egyből tudta, hogy magyar vagyok), de tőle ötven méterre volt egy másik, ahol 35 euróért megszálltam. Gyors fürdés után csináltam egy kis esti sétát Coswig (Anhalt)-ban (merthogy itt voltam), de mint kiderült, a belvárosig, amit másnap reggel megtaláltam, nem jutottam el. Inkább lefeküdtem aludni, megállapítva, hogy a nap folyamán különleges dolgokat nem láttam, csak a vad természetet és nyomait.

23. nap (2013. július 6., szombat)

Megtett távolság: **157,2 km**

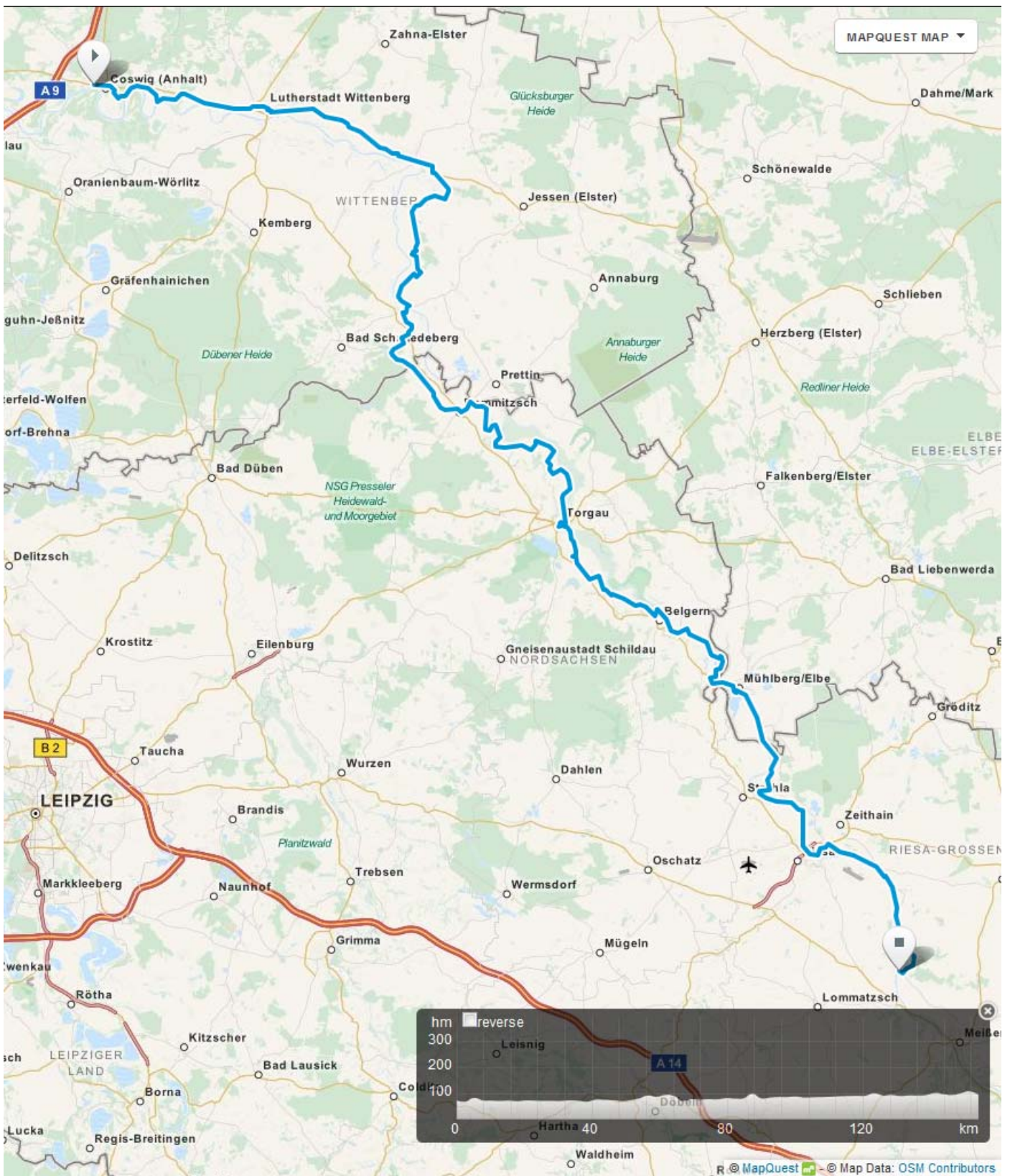
Biciklizéssel töltött idő: 9:20

Átlagsebesség: 16,8 km/h

Maximális sebesség: 39,8 km/h

A nap fő szenzációja, hogy Zschepa szélénél elértem a 3000. km-t. Túl ezen mentem pár borzalmas úton (mármint a radwegen), külön „élvezet” volt, ahol túlsúlyos biciklim kerekét egy U alakú vasdarabba pászítva kellett felügyeskedni pár lépcsőfokon. Hát a kisebbik, de meredekebbiknél jóformán négykézláb és foggal is kapaszkodva harcoltam fel magam, csak hogy a radwegen haladhassak, bízva benne, hogy kerül valami sátorozó hely. (Tekintettel rá, hogy következő nap már Drezdába értem, nem akartam ennél komfortosabbat.) Végül Nieschütz mellett az Elba-parton vertem sátrat egy „szépkiállítás” és „pihenőhely”-nél, 200 m-re az úttól. Mondjuk az egy idézőjel kissé kevés annak érzékeltetéséhez, hogy se szépkiállítás, se pihenőhely ott nem volt, mert az árvíz mindent elmosott, és a helyére egy rakás szemetet rakott le. De szerencsére a víztől lenyomott fűben így is volt alkalmas hely, ahol alhattam egy jót.

Az út ezen a napon tényleg nagyon nem volt jó (mondhatni borzalmas), a lépcsők mellett (ami a németek szerint a radweg rendes része, tehát nem az árvíz miatti terelőút), volt biciklizhetetlen kövesút (vagy inkább köves út, olyan emberfej nagyságú kődücskőkből). És bár amúgy a radwegre az aszfalt a jellemző, erre valami örült a követ preferálta, ami minimum macskakő volt.

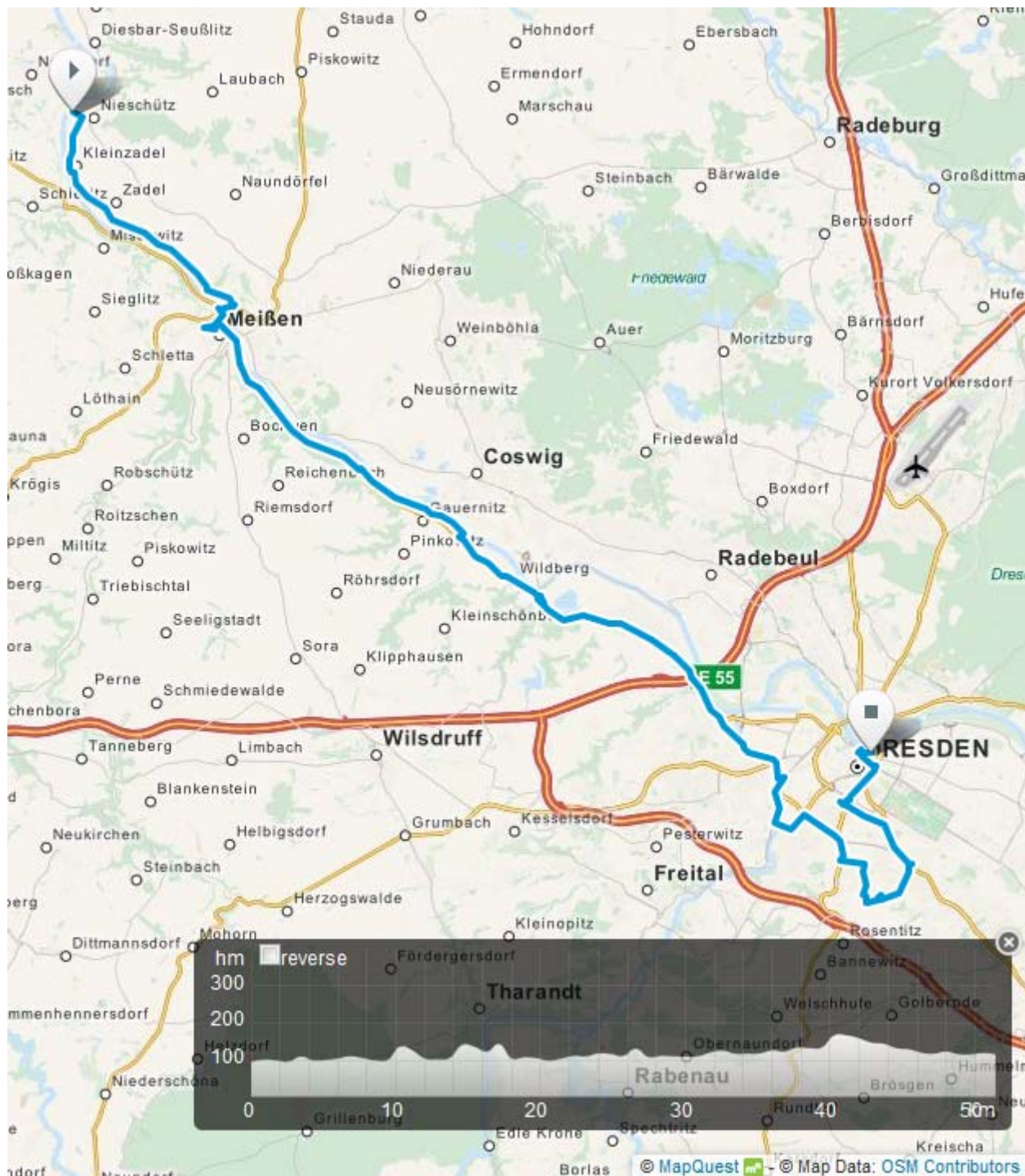
24. nap (2013. július 7., vasárnap)

Megtett távolság (drezdai sétával együtt): **67,8 km**

Biciklizéssel töltött idő: 5:51

Átlagsebesség: 11,5 km/h

Maximális sebesség: 44,9 km/h

Ez egy kényelmes nap volt. Tudva, hogy Drezda itt van a szomszédban, nem kellett sietni.

Reggel minden csurom harmatos volt, így a sátrat elég vizesen tudtam csak elcsomagolni. Pakolás közben arra járt egy kutyasétáltató is egy terrierrel, aki persze jött egyből haverkodni, de a gazdájával is kezet fogtunk. A gazdi elmesélte, hogy itt nem rég minden víz alatt volt. En ugyan mondtam, hogy nem tudok németül, de őt ez cseppet sem zavarta, és igazsá is volt:-)

Először is persze még Meißen következett, amiről kiderült, hogy egy nagyon szép város, bár nem biciklisnek való:-), köves is, meredek részek is bőven vannak benne. Nem véletlen, hogy épp zajlott is egy downhill verseny, ami pont ezeket a tulajdonságokat kedveli.

Először távolról a dóm látszott és magasodott az Elba fölé. Talán ezért először én is a dómot vettem célba. Mivel a panorámaliftnél nagyon sokan álltak sorba, én amíg lehetett feltekertem. Megnéztem először a dómot és a körülötte lévő épületeket, kilátást (már ami a downhill verseny miatt nem volt lekerítve), aztán a lentebbi részeket, majd mentem Drezdába.

Vagy 10-15 km-rel Drezda előtt a radweg felment a közútra, majd beletorkollott egy felüljárós kereszteződésbe, amiről nem tudtam eldönteni, hogy s mint vezet radwegként Drezdába. (Valószínűleg az Elba túlpartja felé kellett volna menni.) Útkeresés helyett beírtam a navigációba a már Aarhusban kinézett kemping címét, és egyenesen odamentem. Hamarosan már végig házak között kellett menni, közeledett a nagyváros. Valami Drezda előtti városban vagy Drezda valamelyik elővárosában ettem még ebédre egy kebabot (merénylet: tettek bele ketchupot is), majd valamikor kettő tájban feltekertem a Mokritz kempingbe. (Nem is lett volna az igazi, ha nem egy hegytetőn van a kemping:-) Recepció nem volt, ami nagyon csábított a fizetés nélküli megoldásra, de mivel vizet a zuhanyhoz csak tantusszal lehetett szerezni, a városnézés után csak befizettem 20 eurót a két éjszakára. Ebben az árban amúgy benne volt a zuhanytantsz is, nem számoltak külön pénzt érte. (Egyébként aki csak csövezni akarna itt, simán megteheti, szerintem senki nem ellenőrzi, nincs-e nem fizető sátor a hátul elkülönítve lévő sátorozó placcon.

Érkezés és sátorállítás után nagyjából lemosdottam a csapnál, aztán bementem a belvárosba. Az egyik cél a Hauptbahnhof megkeresése volt, hogy kiderítsem, honnan megy majd kedden a vonatom, hogy lehet biciklivel odajutni. Meg is találtam a liftet, mert persze az átmenő vonatok nem a földszintre jönnek, hanem az emeleti részre. Eztán bementem az óvárosba, és az Elba mindkét oldalán körbecsodáltam. Nagyon tetszett, nagyon jó volt a hangulata, és vasárnap lévén sok volt a „mutatványos”: utcazenész (gitárosok, hegedűsök, harmonikások, sőt volt egy zongorista is; ez utóbbinak egész káprázatos hangulata volt), táncos, szappanbuborék-fújó és effélék.

Estére visszamentem a kempingbe, lerendeztem a „hivatali ügyeket”, vettem wifihozzáférést (egy napra 1,5 euró), sikerült is egy jót szkájpolni.

Aztán aludtam — volna. Ha nem dönt úgy egy ifjabból álló társaság, hogy búcsúestet tartanak (mint később kiderült ez volt a hangoskodás oka). Letelepedtek egy asztal köré, és még éjfél után is ment a hangos beszéd, nevetgélés, bár többen szóltak, hogy csituljanak el. Végül már én is szóltam, először normálisan, utána üvöltözve, amire némiképp eldugultak, de a tíz perces eltakarodási határidőt nem tartották, csak sutogni próbáltak (ami nem sikerült). Úgyhogy végül szó nélkül letelepedtem az asztalukhoz, aminek már elképesztő hatása volt, mert egy-két perc alatt összekapkodták az üvegeket, letakarították az asztalt, és tényleg lefeküdtek aludni. Én is, bár túl kipihent nem voltam másnap.

A nap kedvesebb eseménye még az volt, hogy vacsorakor egy asztalnál üldögélve három Neuzer biciklit láttam, és hogy biztos legyen benne, hogy magyar gépekről van szó, mindegyiken ott volt a neuzer.hu felirat is. Mikor egy nagyjából korombeli koma jött leköttni a bicikliket, megkérdeztem, hogy magyarok-e. Mire a válasz: — Én nem, de a fiam az. Mint kiderült szlovákiaiak volt, Lengyelországon keresztül jöttek, és másnap mentek is tovább.

25. nap (2013. július 8., hétfő)

Ébredés némileg fáradtan, megállapítottam azt is, hogy reggel ugyan süti a nap a sátrat, de 9-re a melllette lévő fa egy időre ad árnyékét. (Ez az időpont pont alkalmasnak látszott kedden a sátor összezsugorításához, hogy ne főjék meg a napon.)

Megreggelizem, majd bementem a városba. Útközben találtam egy Netto szupermarketet, ahová bementem felfedezni az apfelschorlét, amit akartam hazahozni, meg vásároltam is napközbenre (almát, kakaót, szendvicset), és egyúttal visszaváltottam a felgyült műanyag üvegeimet is.

Megnéztem megint a belvárost, és most egyúttal fényképeztem is (mert előző nap elfelejtettem magammal vinni a fényképezőgépet). A hatás már nem volt olyan nagy, mint vasárnap, de azért így is szép volt Drezda, legalábbis az óvárosa. Vettem még egy fagyit, az is jó volt:-)

Délután visszamentem a kempingbe. Útközben a Nettóban bevásároltam az apfelschorlékat, csokit, üdítőt az útra, más efféléket. A kempingben a szkájpolás csak pár percre jött össze, de újabb wifihozzáférést már nem vettem, mert a telefon lemerülőben volt, és le akartam adni a recepción, hogy reggelre és a hazafelé útra feltöltődjön.

Este csak mosdás (a zuhanytantszt kedd reggelre, pakolás utánra tartogattam), aztán aludtam egy nagyot.

26. nap (2013. július 9., kedd)

Alvás 8-ig, pakolás, zuhanyzás, 10 után indulás. Aztán az állomás mellett egy parkban ücsörögtem fél egyig, és utána mentem csak be nézni, hová jön a vonat. Kényelmesen kimentem az 1. vágányhoz, mivel pont ott állt meg a biciklizállító kocsis, ahol én, kényelmes felpakolás. Volt bőven hely is a biciklinek, csak légmentes nem volt a vagonban. Így déli egy órától este 10-ig, mikor kezdett enyhülni az idő, keményen főttünk.

Prágáig a helyemen ültem, de aztán Prága után hátra néztem a biciklikhez, és mivel épp egy magyar házaspár szállt föl, hamar kiderült, hogy az oldalt üldögélő srác is magyar. A házaspár elment a légmentes részlegbe, de én ott maradtam a sráccal, aki Kecskemétről indult 1600 km-es lengyel túrára, amit Berlinben fejezett be. Vele beszélgettünk egészen a Keletiig, egy végtelenül szimpatikus ember volt.

A Keletiből aztán (ahová jó háromnegyed óra késéssel érkeztünk) ellenkező irányba indultunk, és én nem soká már Ancsinál voltam, ahonnan még bejelentkeztem haza, majd fürdés-alvás következett reggelig.

27. nap (2013. július 10., szerda)

Reggel fél 9-kor keltünk, és mivel nem sok minden volt szétpakolva, hamar el is indultunk. Anca kinézett nekem egy 10:25-ös vonatot, amit el is értem simán. A lágymányosi hídig együtt mentünk, aztán én a Duna melletti bicikliúton a Margit-hídig, és onnan a Nyugatiba.

A vonaton megreggeliztem. Szerencsére Ancsi megint csomagolt nekem reggelit (egy finom kakaócsigát), mert a Nyugatiban a jól ismert bolt már nem működött.

Természetesen késtünk hazafelé, részben a pályaépítés miatt, de Cegléden pl. azt a kocsit, amiben én ültem, ki kellett venni a vonatból, mert füstölt alul. Végül azért majd egy hónap után csak hazaértem:-)